posel zpod Žalého

3
2024
ročník
XXXIV
CENA 15 Kč

ZPRAVODAJ OBCE BENECKO • PRAMENY OBECNÍ KRONIKY

obsah

z obce

Slovo starosty 3
Zápis z 10. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Benecko 6
Společenská kronika 11

spolky

Hasičský den dětí na Sokolce 12
Děti měly svátek 13
Praha 2024 14

z regionu

Turistická sezona v Krkonoších začíná 15
Krkonošské železniční víkendy na trati Pojizerský Pacifik 17
Jak správně na dobíjení lithiových akumulátorů? 19

historie

Pojďte s námi na vojnu 20
Jak vychovávat děti – První myšlenka 23
Bulvár ztracených iluzí – Poslední v řadě 26
K výročí Lipan 30
Rok 1898: Odvážný výlet z Jičína na rozhlednu Žalý. 32
Obrazy zimní horské krásy 34

pohádka

Začarovaný les 39

Foto na obálce: Hejtman pan Martin Půta se starostou před Obecním úřadem

posel zpod Žalého

Vydává Obecní úřad Benecko, redakční rada: Rada obce Benecko.
Registr. číslo MK ČR E 12668. Podávání novinových zásilek povoleno
ObSP Pardubice č. j. P/1–8190/91 ze dne 27. ledna 1991.
Za věcný a názorový obsah textů odpovídají jejich autoři.
Uzávěrka dne 8. 7. 2024. Náklad 300 ks.
Výroba: *Gentiana* Jilemnice

Slovo starosty

Vážení čtenáři Posla.

Za uplynulé dva měsíce od předcházejícího vydání našeho zpravodaje jsme měli v naší obci řadu zajímavých akcí a také několik setkání a návštěv. Mnozí z vás se jich zúčastnili a zaznamenali jsme na ně velmi pozitivní ohlasy.

Z těch návštěv bych zmínil tu nejvýznamnější. Na pracovní návštěvu přijel 26. 4. do naší obce hejtman Libereckého kraje pan Martin Půta. Sešli jsme se na obecním úřadě, kde jsem jej seznámil s činností obce, co se nám daří a s čím máme trochu problémy. Pohovořili jsme o cestovním ruchu a samozřejmě jsme se nevyhnuli ani tématu oprav krajské silnice v Mrklově. Následně jsme vyrazili do terénu a zmíněné úseky si pan hejtman osobně prohlédl. Je to oprava Mrklov–Křížovky a Křížovky–Benecko. Pan hejtman konstatoval nutnost opravy, samozřejmě je to závislé na finančních možnostech kraje. Již z dřívějška máme příslib opravy v příštím roce, nicméně apeloval jsem na to, že pokud by se našly prostředky ještě letos, moc bychom to uvítali. Ještě zmíním, že podporu pro dokončení opravy vyjádřil i senátor a starosta Vrchlabí pan Sobotka.

Na prohlídce nejbolavější silnice z Mrklova na Benecko

Na konci dubna pořádali hasiči tradiční pálení čarodějnic. Úspěch těchto venkovních akcí je vždy závislý na počasí. Letos to byl veliký vítr, který v mnoha obcích pálení ohňů překazil, zkrátka někde byl vydán zákaz. Naši hasiči organizaci zvládli. Pro jistotu však měli cisterny s vodou nachystány.

Žehnání hasičského vozu v Horních Štěpanicích

Koncert polského orchestru na zahradě fary

V květnu, v neděli po svatém Floriánovi, byla v kostele v Horních Štěpanicích mše s následným požehnáním hasičů a jejich techniky. Již v průběhu mše se hasiči zapojili při čtení a přímluvách, následně před kostelem za krásného počasí proběhlo požehnání. Hasiči se prezentovali svojí technikou a dorazili zástupci okolních obcí, včetně profesionálů z HZS Jilemnice. Následovalo posezení ve farní zahradě s bohatým občerstvením za hudebního doprovodu kapely z Polska, kterou zajistil pan farář. Tímto mu také děkuji za vstřícnost a spolupráci.

Oslava 130. let hasičského sboru v Dolních Štěpanicích

Další akcí byly hned následující týden oslavy 130 let od založení SDH v Dolních Štěpanicích. I když tentokrát počasí moc nepřálo, okrsková soutěž hasičů i doprovodný program proběhly dle plánu. Nepřízeň počasí pomohlo zvládnout připravené občerstvení a zázemí v sokolovně.

Oslavné řeči v sokolovně

V květnu jsme měli v Horních Štěpanicích tradiční pouť spojenou s Dupárnou. Hlavní tíhu této akce mají na bedrech opět hasiči a jako vždy se toho i letos zhostili na výbornou. Chtěl bych zde zdůraznit, že jak všichni vidíte, hasiči jsou hlavním hybatelem společenského spolkového dění v obci při pořádání akcí pro veřejnost. K tomu je třeba připomenout Hančův sportovní klub, který zaštiťuje sportovní činnost v obci a snaží se i Sokol v Mrklově. To vše ještě doplňuje hradní paní Ruprechta v podání paní Müllerové. Její akce pro děti i dospělé na Štěpanickém hradě mají velkou odezvu i za hranicemi naší obce. Všem za to jménem obce velmi děkuji a zároveň apeluji na naše občany, aby svojí účastí tyto akce podporovali.

Nesmím zapomenout i na Správou KRNAP pořádané troubení u kapliček. Správa Krkonošského národního parku letos pořádá u příležitosti 120. výročí vyhlášení první

42. Kalcouskej tumel na Benecku – 19. 5. 2024

přírodní rezervace na Strmé stráni v Labském dole vystoupení svých trubačů u kapliček na různých místech Krkonoš. První na řadě byla naše kaple sv. Huberta na Benecku. Překvapením byla hojná účast místních i přespolních, ze strany KRNAP bylo zajištěno i občerstvení a ochutnávka speciálu Harrach.

Jak vidíte, tak v naší obci se děje celá řada zajímavých akcí pro veřejnost. I během prázdnin bude řada možností jak se pobavit, nejen u nás, ale i v blízkém okolí. Zmíním například Krakonošovy letní podvečery v Jilemnici, které pořádá Svazek obcí Jilemnicko, jehož je naše obec členem. A samozřejmě Benecká pouť u kapličky a Mrklovské sousedské setkání u kapličky v Mrklově. Sledujte obecní stránky i plakátovací plochy s termíny jednotlivých akcí a přijďte se pobavit.

Troubení u kaple sv. Huberta

Na závěr dnešního příspěvku přeji všem hezké léto, užijte si prázdniny a dovolené.

Váš starosta

Zápis z 10. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Benecko,

které se konalo dne 13. 5. 2024 v zasedací místnosti Obecního úřadu Benecko od 17:00 hodin.

10. veřejné zasedání zastupitelstva obce zahájil pan starosta v 17:04 hodin. Přivítal přítomné hosty zasedání a zastupitele, kterých bylo přítomno 13, omluveni 1. Omluven: Jan Gerstner.

Starosta přítomné seznámil s programem 10.veřejného zasedání zastupitelstva obce a bod č. 6) programu navrhl přesunout před bod č.9).

V 17:06 přichází Ing. Mgr. Aneta Hanušová, přítomno 14 zastupitelů.

1) Schválení a) programu zasedání, b) ověřovatelů zápisu: Jiří Kučera, Ing. Dana Hásková c) zapisovatelka: Libuše Šrámková.
   Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje: a) navržený program zasedání včetně změny, b) ověřovatele zápisu: Jiřího Kučeru a Ing. Danu Háskovou, c) zapisovatelku: Libuši Šrámkovou.
   Výsledek hlasování: Pro 13. Proti 0. Zdržel se 1.p. Hanušová.
   Usnesení č. 1 a), 1 b) a 1 c) schváleno.
2) Schválení zápisu z 9. zasedání zastupitelstva obce ze dne 21. 2. 2024.
   Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje zápis ze 9. zasedání zastupitelstva obce.
   Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0.
   Usnesení č. 2 schváleno.
3) Schválení rozhodování rady obce ze dne. 4. 3. 2024, 18. 3. 2024, 15. 4. 2024.
   Dotaz p. Janatové k rozhodování rady obce ze dne 18.3.2024 k neposkytnutí příspěvku Linky bezpečí.
   Pan Mejsnar: Linka bezpečí nepožádala o libovolnou částku, ale jasně definovala částku 9000 Kč, z tohoto důvodu nebylo radou schváleno.
   Paní Janatová se dotazovala p. Tomáše, zda lze oslovit Středisko služeb na opravu rozpadlého propustku ve Štěpanické Lhotě.
   Pan Mejsnar: Sdělil, že uvedené projednají na zasedání rady obce.
   Pan Smolík navrhl řešit problematiku cesty k č.p.77 Dolní Benecko odkupem pozemků právní cestou, majitel nekomunikuje.
   Pan Mejsnar: Využijeme právních služeb smluvní kanceláře.
   Paní Hásková se dotazovala k rozhodnutí rady ze dne 15. 4. 2024 na jak dlouho je sjednán pronájem bufetu Liška.
   Pan Mejsnar: Smlouva zatím nebyla podepsaná, uzavírá ji Středisko služeb a pronájem bude na 5 let, tak, jak bylo uvedeno při zveřejnění záměru.
   Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje rozhodování rady obce ze dne 4. 3. 024,18. 3. 2024, 15. 4. 2024.
   Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0.
   Usnesení č. 3 schváleno.
4) Účetní a rozpočtové záležitosti: Změna rozpočtu č. 2/2024 – rozpočtové opatření č. 2. Příjmy: 4111 Transfery ze SR (Volby EP) /+/ 128 000,- Kč, 1211 (Příjem z DPH) /-/ 128 000,- Kč. Přesuny mezi paragrafy a položkami: položka 1111-4222, položka 2001-4999, paragraf: /1069, 2321, 3639, 6409/.

Výdaje: 6117 Volby EP /+/ 128 000,- Kč., 3639 Komunální služby /-/ 128 000,- Kč.
Přesuny mezi paragrafy a položkami: položka 5001–6999, paragraf: 3319, 3419, 3639, 6399, 6402, 6409.
Změnou č. 2/2024 rozpočtové opatření č. 2 nebudou navýšeny příjmy rozpočtu obce ani výdaje rozpočtu obce.
Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje změnu rozpočtu č. 2/2024 rozpočtových opatření č. 2.
Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0.
Usnesení č. 4 schváleno.

5) Zpráva o kontrole a hospodaření obce. Kontrolou nebyly shledány žádné závady a protokol o výsledku hospodaření bude zaslán dodatečně. (k nahlédnutí bude na obecním úřadě).
Zastupitelé berou na vědomí.
6) Bod č. 6) jednání přesunutý před bod 9).
7) Určení členů výběrové komise na výběr dodavatele na opravy komunikací v obci. Obec soutěží dodavatele na opravu komunikací Dolní Benecko – Benecko, Rychlov, cesta ke Kubátovým, Pacholíkovým, za hotelem Kubát, Horní Štěpanice – Skalka, Bahenské koleno, k Blažkovým, rokle k Brádlerom a cesta Levínek – Urbancovi. Projekty jsou za cca 30 mil., na část budeme žádat o dotace. Je třeba vybrat dodavatele a určit priority.
Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje, aby Výběrová komise byla složena ze všech členů rady obce J. Mejsnara, M. Zelinky, Z. Jebavého, D. Brožka, P. Wiesnera a z řad zastupitelů, K.Tomáše a D. Háskové.
Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0.
Usnesení č. 7 schváleno.
8) Darovací smlouva se Sdružením cestovního ruchu.
Poplatek z pobytu byl do 31. 12. 2023 ve výši 25,-Kč za dospělou osobu, příspěvek do Sdružení činí 5,-Kč. Dar pro Sdružení cestovního ruchu je ve výši 280 700,-Kč. (od 1. 1. 2024 se na základě OZV zvýšil na 30,- Kč za osobu a příspěvek pro Sdružení bude 10,-Kč.)
Paní Hanušová se dotazuje jakým způsobem se bude provádět kontrola hospodaření s poskytnutou finanční částkou.
Pan Mejsnar: Obec může poskytnout dar komukoliv, Sdružení má svůj kontrolní orgán, který dohlíží na využití těchto prostředků.
Pan Brožek: Příspěvek poplatku z pobytu je poskytnutý Sdružení na náklady spojené s údržbou běžeckých tratí, turistická značení, webové stránky, bannery, provoz web kamer, reklamou a do všeho, co se týká cestovního ruchu.
Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje poskytnutí daru ve výši 280 700,- Kč Sdružení cestovního ruchu.
Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0. Usnesení č. 8 schváleno.
6) Oprava usnesení o příspěvku na údržbu nemovitostí. Na 9. veřejném zasedání byl odhlasován příspěvek na údržbu a provoz nemovitostí ve výši 60 %, ze za-

placené daně z nemovitostí. Vzhledem k tomu, že došlo k chybnému výpočtu, opravuje se výše příspěvku na údržbu a provoz nemovitostí na výši 75 %.
Diskuze: Harcuba, Wiesner, Hásková se domnívají, že některé stanovené podmínky by chtělo upravit.
Pan Mejsnar: Je možné, že zastupitelstvo, na některém ze svých příštích zasedání rozšíří možnost získání příspěvku na údržbu nemovitostí o další skupiny možných žadatelů.
Pan Tomáš se dotazuje, jak se budou posuzovat firmy.
Pan Mejsnar: Problematika firem bude ještě posouzená právě v rámci další skupiny možných žadatelů.
Paní Hásková se ptá jakým způsobem.
Pan Mejsnar: Záleží, jak rozhodne zastupitelstvo, resp. rada. Příspěvky na údržbu nemovitostí do 20 tis. Kč, bude projednávat rada obce, nad 20 tis. Kč, bude projednávat zastupitelstvo obce.
Úprava usnesení z 21. 2. 2024:
Ruší se návrh na procentuální částku 60 % a zvyšuje se na 75 %. Upravuje se poskytnutí daru do 30 dnů od podání žádosti, na do 30 dnů od rozhodnutí rady obce nebo zastupitelstva obce**.**
Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje úpravu usnesení z 21.2.2024 (procentuální částka se upravuje na 75 % a poskytnutí daru do 30 dnů od rozhodnutí rady/zastupitelstva).
Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0.
Usnesení č. 6 schváleno.

9) Různé.

a) Zastupitelstvu byla předložena první žádost o poskytnutí peněžního daru za zaplacenou daň z nemovitosti. Žádost předkládá p. Vrhel, daň je rozdělena na dvě části, je doloženo potvrzením o zaplacení.
Návrh usnesení: Zastupitelstvo schvaluje poskytnutí peněžního daru p. Vrhelovi ve výši 75 % zaplacené daně.
Výsledek hlasování: Pro 14. Proti 0. Zdržel se 0.
Poskytnutí daru bylo schváleno.

b) Na veřejné jednání zastupitelstva obce se dostavil p. Hejduk z VHS Turnov.
Seznámil přítomné se stavem ČOV, kanalizace a vodovodního řádu. Informoval o připravovaných projektech VHS v obci. ČOV v Prakovicích po 15 letech provozu vyžaduje značné investice. ČOV je na hranici kapacity. Zkapacitnění ČOV vychází finančně a následně i provozně podstatně náročněji nežli propojení s kanalizací v Dolních Štěpanicích a čištění odpadních vod na čistírně v Hrabačově.
Zastupitelstvo se přiklání k zachování ČOV v Prakovicích, VHS a provozovatel SČVAK se přiklání k napojení na ČOV v Hrabačově.
Zastupitelstvo bere na vědomí.

c) Na 10.veřejné zastupitelstvo obce se dostavili hosté v hojném počtu.
Pan Bohuslav Šír předal p. Mejsnarovi „Petici k omezení výstavby bytových domů a apartmánů" a zároveň se dotazoval, jestli obecní úřad ví, co se chystá s „Pohledničkou".
Co je nám známo: obecní úřad zatím nebyl požádán o žádné stanovisko, nebo souhlas. Pokud bude investor požadovat nějaký souhlas nebo vyjádření, bude vyzván k prezentaci na zastupitelstvu obce a to rozhodne.
Co vidíme jako problém: Objekt má mít velkou kapacitu. Přístupová cesta k Pohledničce je úzká, pouze na průjezd jednoho vozidla a vzhledem k počtu lůžek lze očekávat vysoký provoz a je pravděpodobné, že i při výstavbě se budou hledat jiné cesty k přepravě stavebních materiálů, sutě apod. (mixy, nákladďáky, těžká technika). Odkup pozemků na rozšíření komunikace bude problém, pozemky jsou většinou v soukromých rukách. Stávající objekt se nachází ve 3. zóně KRNAP a vede tudy vycházková trasa Lufťákova stezka. Lokalita se nachází v klidové části obce. Vedení obce zastává dlouhodobě názor, že projekty rekreačních chat, chalup, apartmánů a velkokapacitních ubytovacích zařízení nejsou v zájmu rozvoje obce. Z toho vyplývá, že předložená petice podporuje dlouhodobé směřování obce.
Diskuze:
Pan Zelinka podotkl, že v současné době není možné Pohledničku napojit na kanalizaci a není tam ani možnost vsakování odpadních vod.
Paní Zapadlová navrhuje možnost řešit změnou ÚP.
Pan Chaloupský mizí nám tady hotely a přibývají apartmány, které nám nic nepřinášejí, chceme podporovat místní lidi, práce, služby, zaměstnání**.**

d) Pan Šochovský se dotazuje jaký bude další postup v případě nepovolené stavby v lokalitě nad hotelem Kubát směrem k Zátiší.
Pan Mejsnar: Záležitost řeší stavební úřad v Jilemnici, aktuální stav nám není znám.
Pan Šír vznesl dotaz na stavbu vedle „Dřevárny" zda splňuje parametry na velikost pozemku.
Pan Mejsnar: Minimální výměra pozemku je stanovena na 1000 m^2, dříve bylo 800 m^2. Dle stanoviska stavebního úřadu se možnost stavby posuzuje dle parametrů platných v době vymezování zastavitelné plochy.
Pan Hejda: Často nám vypadává el. proud, jak to vypadá s propojením trafo stanic.
Pan Mejsnar: Tuto věc neřeší obec, ale je věcí ČEZ, je hotová projektová dokumentace a vydáno územní rozhodnutí. Další postup již obec nemůže ovlivnit.
Pan Wiesner: U Křížku se sjíždějí obytné vozy, jak se to bude řešit?
Pan Mejsnar: Uvedené ošetříme dopravní značkou.
Pan Smolík: Došly kompostéry, budou se ještě nějaké objednávat?
Pan Mejsnar: Zkusíme se podívat do dotačního programu, jestli tam nebude něco vhodného.

10) Závěr. Starosta ve 20.18 hodin ukončil zasedání zastupitelstva.

Lokalita: Benecko - Dolní Štěpanice

Perioda: 1.4.2024 0:00 - 30.4.2024 23:59

GEMOS CZ® Systémy řízení a monitorování dopravy

STATISTIKA VOZIDEL PŘEKRAČUJÍCÍ POVOLENOU RYCHLOST

Přepočtená vozidla:
1x - osobní vozidlo
2x - nákladní vozidlo
3x - nákladní souprava
2 osobní = 1 nákladní vozidlo

Statistika odráží rychlost vozidel ve dvou různých časech T0 a T5 před zařízením. Do statistiky jsou zahrnuty všechna vozidla (překračující i nepřekračující rychlost).
Čas T0 - vozidlo se nachází v blízkosti detekčního zařízení (cca do 10 m od zařízení)
Čas T5 - vozidlo se nachází ve viditelné vzdálenosti před zařízením (cca 50 až 70 m od zařízení) a do blízkosti zařízení se dopraví přibližně za 5 sekund.

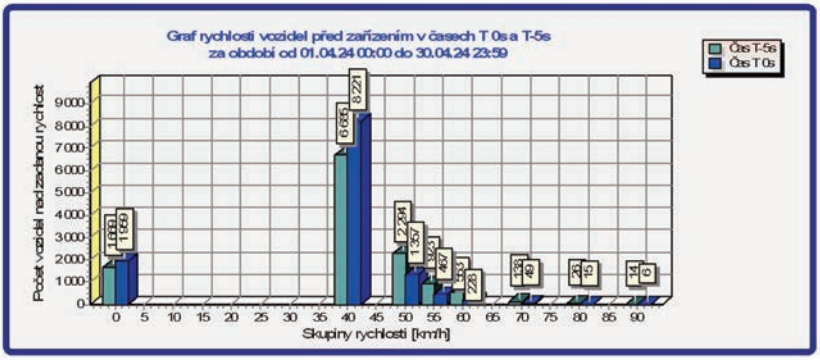
Celkový počet vozidel jedoucích ve směru k zařízení bez ohledu na jejich velikost je 12302
Celkový počet vozidel jedoucích ve směru k zařízení s ohledem na velikost (tzv. přepočtená vozidla) je 14240
Průměrná rychlost vozidel jedoucích v jízdním pruhu je 45.1 km/h
Průměrný rozestup mezi vozidly je 188.9 sekund, což odpovídá vzdálenosti cca 2367.0 m

TABULKA POČTU VOZIDEL V ZÁVISLOSTI NA RYCHLOSTI V ČASE T0 a T5

RYCHLOST [km/h]	POČTY VOZIDEL		SNÍŽENÍ POČTU O	POČET VOZIDEL [%]		RELATIVNÍ ZMĚNA [%]
	5 s před zařiz.	0 s před zařiz.		5 s před zařiz.	0 s před zařiz.	
0 až 40	1669	1959	-290	13.6	15.9	17.4
40.1 až 50	6685	8221	-1536	54.3	66.8	23.0
50.1 až 55	2294	1357	937	18.6	11.0	-40.8
55.1 až 60	923	467	456	7.5	3.8	-49.4
60.1 až 70	553	228	325	4.5	1.9	-58.8
70.1 až 80	138	49	89	1.1	0.4	-64.5
80.1 až 90	26	15	11	0.2	0.1	-42.3
90.1 a více	14	6	8	0.1	0.0	-57.1

VÝKLAD STATISTIKY:

Ve vzdálenosti cca 70 m (v čase T-5s) před zařízením jelo v rozmezí rychlostí 60.1 až 70 km/h 553 vozidel.
Ve vzdálenosti cca 10 m (v čase T 0s) před zařízením jelo v rozmezí rychlostí 60.1 až 70 km/h 228 vozidel.
Celkem zpomalilo před zařízením v rozmezí rychlostí 60.1 až 70 km/h 325 vozidel, tj. snížení o 58.8 %

Za měsíc duben, tedy první měsíc, co se změnila poloha ukazatele, projelo daným profilem ve směru jízdy od Míseček na Jilemnici za měsíc 12302 vozidel, z toho 70 metrů před zařízením překročilo rychlost 55 km/hod 1654 vozidel, v době protnutí radarové hlavy cca 20 metrů před zařízením (to by se případně pokutovalo) již „jen" 765 vozidel za měsíc – cca 25 za den.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Jubilea v březnu 2024

Skálová Anna – Dolní Štěpanice – 100 let
Schillhabelová Marie – Mrklov – 93 let
Šírová Ludmila – Horní Štěpanice – 87 let
Faistaver Jaroslav – Dol. Štěpanice – 84 let
Kynčl František – Dolní Štěpanice – 83 let
Pohořalá Ludmila – Zákoutí – 81 let
Hnyková Hana – Mrklov – 78 let
Žalský Jaroslav – Benecko – 76 let
Honců Jozefa – Mrklov – 75 let

Jubilea v dubnu 2024

Lachmanová Mária – Benecko – 86 let
Honcová Květuška – Hor. Štěpanice – 85 let
Cermanová Zuzana – Mrklov – 84 let
Mejsnarová Anežka – Štěp. Lhota – 84 let
Ježková Anna – Zákoutí – 83 let
Šírová Emilie – Štěpanická Lhota – 82 let
Faistauerová Marie – Benecko – 80 let
Hanušová Věra – Benecko – 80 let
Zdvořanová Hana – Mrklov – 78 let
Gerstner Miloš – Benecko – 78 let
Šírová Jarmila – Mrklov – 77 let
Zuzánek Vladimír – Dol. Štěpanice – 76 let
Erlebachová Jana – Hor. Štěpanice – 75 let
Holman Josef – Benecko – 75 let

Oslava devadesáti let paní V. Fajstavrové s gratulanty – 14. května 2024 *Foto J. Tomáš*

HASIČSKÝ DEN DĚTÍ NA SOKOLCE

Konec školního roku je pro nás školou povinné časem výletů, sluníčka, her v přírodě, ale také slavíme Den dětí. Letos byla tato oslava trochu mokrá. Hasiči dodrželi svůj slib a uspořádali na Sokolce spoustu hasičské zábavy. Petr Wiesner a Michal Urbanec z obecní výjezdové jednotky přijeli zásahovým vozidlem. Děti si mohly prohlédnou zajímavé vybavení a příslušenství auta. Také si vyzkoušely například: jak se sedí v kabině, jak těžká je zásahová přilba, a že to není žádná legrace v ní běhal. Nejvíc však všechny pobavilo stříkání vody. Naštěstí kadibudka, která stojí u hřiště obstála, a vydržela nápor prudkých proudů z hasičské proudnice.

Hašení perníkové chaloupky

Manželé Háskovi, dobrovolní hasiči z Horních Štěpanic, a rovněž zástupci z řad rodičů, připravili motivační hry pod heslem: „Staň se mladým hasičem." Na jednotlivých stanovištích si naši malí budoucí hasiči vyzkoušeli vázání uzlů, určování topografických značek, poznávání hasičské techniky a překážkovou dráhu zakončenou stříkáním z ruční stříkačky na terč. A také jsme hasili skutečný požár. Zapálili jsme perníkovou chaloupku z kartonu. Ta bohužel lehla popelem. Ale bylo to dobrodrůžo.

Soutěžní kvíz

Závěrečné poděkování výše zmiňovaným hasičům je na místě. Děkujeme, hasiči a hasičky!

A jedna výzva na konec. Hornoštěpaničtí hasiči velice rádi přijmou do svých řad nové malé zájemce o hasičský sport. Pravidelné schůzky se konají jednou týdně na Dupárně pod vedením Ondřeje a Dany Háskových.

Marie Širová

Účastníci hasičského dne

Děti měly svátek

Indiánská vesnice mezi ZŠ a MŠ Benecko

Okolí naší benecké školy se 30. května proměnilo v indiánskou vesnici. Na zahradě vyrostlo velké týpí a z žáků, po vlastní výrobě převleků, se stali indiáni. A proč? Slavil se přeci „Den dětí". Pozvali jsme všechny rodiče a přátele školy. V letošním roce s tématem „Tajemství lesní moudrosti" od duchovního otce skautů Setona. Tento pán studoval přírodní národy a zaměřil se převážně na indiány. Všichni lidé, kteří chtějí být skutečnými lidmi, musí jít po lesních cestách. První cesta, po které naši žáci šli, byla **fyzická** – pohybem se člověk dopracuje do tělesné krásy. Druhá byla **rozumová** – ta vede do moudré pravdy, další **citová** – do služeb lásky a poslední **duchovní** – do světa naděje. Mezi cestami se žáci dostatečně občerstvovali dobrotami, které nám připravili naši rodiče a po ukončení všech cest si připili skleničkou dobrého indiánského nápoje. S indiánskou tématikou byla i tradiční stopovaná. Žáci se dozvěděli spoustu zajímavostí z jejich života. Než všichni ulehli v prostorách školy ke spánku, proběhla noční bojovka. Kolem školy se shromáždila strašidla z celého Benecka, a ty odvážnější celou trasu absolvovali sami. U někoho ukápla i slzička, ale všichni byli rádi, že to zvládli.

O indiánský nápoj byla mela

Moc děkujeme všem rodičům, přátelům školy a bývalým žákům za pomoc s organizací a těšíme se za rok na další společně strávený „Den dětí".

Škola Benecko

PRAHA 2024

Blížil se květen a s ním náš každoroční odjezd do Prahy. Pan Moučka na nás ani tentokrát nezapomněl, a tak jsme nepřišli o krásné zážitky z prosluněného hlavního města. „ Kdo jede?“ zněla otázka. Odpovědí byly všechny ruce nad hlavou. A tak vyrážíme a všichni se moc těšíme. Náš program je jasný. Procházíme Královskou cestu, poznáváme starou Prahu, dýchá na nás odkaz našich předků. Ušli jsme 13 km, ale těch zážitků a poznatků… Druhý den jedeme na letiště. Někdo tam ještě nebyl, nikam tímto dopravním prostředkem necestoval. Čeká nás odbavení, kontrola zavazadel, namátkové otisky. Nastupujeme do autobusu a ten nás provází po celé letištní ploše. Vidíme letadla různých barev a velikostí, vojenské vrtulníky, pozorujeme nákladní letoun obřích rozměrů a množství naplněných kontejnerů, které se nacházejí v útrobách letadla. Copak asi z Turecka dovezl? A to už přistává další letadlo, odlétá jiné, sledujeme nástup a výstup pasažérů, práci důležitých osob na letišti a nezapomeneme navštívit hasiče. Následuje oběd a očekávaný odjezd do Botanické zahrady, kde se v tuto dobu líhnou nádherně zbarvení motýli. „Takže vajíčko, housenka, kukla, motýl“ znělo ze všech stran. Následovala procházka botanickou zahradou, zmrzlina a odchod na večeři. Po večerech jsme si užívali v pronajatých pokojích se svými spolužáky, řešili testy a kvízy obsahující informace o Praze. Náš pražský pobyt se začal rychle chýlit ke konci. Poslední dopoledne před odjezdem spěcháme na Vyšehrad, zkoumáme odkud Šemík asi přeskočil Vltavu, vždyť o něm čteme ve Starých pověstech českých. Procházíme po hradbách, kocháme se vyhlídkou na Prahu, procházíme Slavín a hledáme významné osobnosti českých dějin. Ale to už nastává čas na oběd a návštěvu Národního muzea a odjezd domů. Unaveni, ale plní zážitků sedáme do metra směr Černý most a hurrrá domů…

Pane Moučko, děkujeme, je s Vámi vždy moc prima. Tak třeba zase příště.

Vedení školy

Účastníci zájezdu do Prahy s panem Moučkou

Turistická sezona v Krkonoších začíná. Co je nového?

Nové turistické noviny Krkonoše zvou na putování od boudy k boudě. Vyzvedněte si na pultech informačních center v Krkonoších Turistické noviny Krkonoše 2024. Jsou pro vás připraveny zdarma. A co si v nich letos přečtete? Naplánovali jsme pro vás **putování po hřebenových trasách** s noclehy na krkonošských boudách. **Největší fenomény** krkonošské přírody jsou dalším tématem. Připomeňme si, čím si krajina Krkonoš vysloužila náš obdiv i ochranu, a proč její hodnota přesahuje hranice republiky. Jedním z fenoménů, který Krkonoše po staletí utváří a formuje, je také člověk. Zjistíte, kdy do Krkonoš dorazili první lidé a seznámíte se podmínkami, v jakých hospodařili na prvních **boudách.** Budaření kdysi představí v zajímavém rozhovoru **Libor Dušek**. Jaký je život budaře dnes, povypráví **Aleš Hnízdo z Labské boudy.** Nechte se pozvat k vašim sousedům a objevte další **malebná místa pod horami.** Pozveme vás do Mříčné, Roprachtic a Chotěvic. www.krkonose.eu/turisticke-noviny-krkonose

Krkonošské cyklobusy v provozu od 25. května 2024. Devět linek cyklobusů opět brázdí krkonošské silnice. Oblíbené autobusy pro pěší i cyklisty jsou v provozu od 25. 5. do 29. 9. 2024. Během června budou jezdit pouze o víkendech, v období letních prázdnin jezdí většina linek denně. Jízdní řády jsou k dispozici na webu, v tištěné podobě si je vyzvedněte na všech informačních centrech.

Pozměněna byla trasa linky č. 3, která spojuje Hradec Králové a Špindlerovu boudu. Autobusy jezdí na dvou trasách a jeden spoj opět staví i v Hořicích. Druhý spoj jede k baroknímu areálu Kuks i zpět, tak co zkusit výlet podél Labe do podhůří a do Krkonoš se vrátit cyklobusem?
www.krkonose.eu/krkonosske-cyklobusy

Využijte výhodné sezónní karty v krkonošských areálech.

I pro nás, kteří jsme v Krkonoších doma a rádi v jejich náruči trávíme volná odpoledne a víkendy, je výhodná nová nabídka sezónních slevových karet. Umožní opakované využití lanovek po celou letní sezónu a přináší řadu dalších výhod.
Například **výLETNÍ sezónka** SkiResortu ČERNÁ HORA – PEC platí od května do října a během těchto měsíců můžete neomezeně využít všechny lanovky nebo vstupy na Stezku korunami stromů Krkonoše. **Špindl Walk Sezónka** vám umožní až dvakrát denně vyjet a sjet oběma lanovkami na Medvědín a Pláň, otevře dětská hřiště a stezky a přinese slevy na další služby jako jsou půjčovny vybavení nebo restaurace. **Sezónní jízdenky ve variantě Walk nebo Bike** nabízí letos i Horský resort Rokytnice nad Jizerou.

Krkonošskou pivní stezku můžete projít od 1. června do 1. října 2024.

Věděli jste, že Krkonošská pivní stezka je jedinou vysokohorskou pivní stezkou v Evropě? Pokud jste hrdí na místní výrobce jedinečných piv a zároveň rádi odpočíváte aktivně, pak je to zážitek přímo pro vás. Vyrazte ve dvou, nebo s partou přátel, pojměte to jako teambuilding nebo rozlučku se svobodou. A hlavně – hltejte pivo, ne kilometry! Stezka sice měří jen 30 km, pokud si ale chcete užít ochutnávky zlatavého moku v každém z 5 pivovarů, nějakou tu regionální dobrotu nebo exkurzi v doprovodu sládka, doporučujeme ji rozdělit na dva dny a zajistit si nocleh na hřebenech.
Letošní novinkou je bandana (funkční nákrčník) s logem pivní stezky, kterou získáte za 1 vypité pivo – malé či velké – z každého zapojeného pivovaru. Stačí si vytisknout nebo vyzvednout v infocentrech leták a sbírat razítka za každý půllitr či třetinku. Když pak leták v posledním pivovaru odevzdáte, zapojíme vás do losování o dvoudenní pobyt na horách a další skvělé ceny.
www.krkonose.eu/krkonosska-pivni-stezka

Průvodce po trati Pojizerský Pacifik.

Informační centra a Železniční stanici Martinice v Krkonoších jsme vybavili novým průvodcem po trati zvané Pojizerský Pacifik. Vede z Martinic do Rokytnice nad Jizerou a sveze vás na start krásných výletů po západních Krkonoších.
Průvodce si na cestu přibalte. Připomene vám hraběte Jana Harracha, který příběh trati započal. Objasní stručnou historii lokálky a její přínos pro rozvoj regionu. Pozve do památkově chráněného areálu Železniční stanice Martinice v Krkonoších a na prohlídku místního Železničního muzea. Poradí, jak si užít jízdu vlakem s dětmi. A nabídne vám osm výletů z některých stanic.
www.krkonose.eu/pojizersky-pacifik

Vše o Krkonoších najdete na oficiálním turistickém portále www.krkonose.eu.

Alena Cejnarová | Krkonoše – svazek měst a obcí
Destinační společnost pro TO Krkonoše

Krkonošské železniční víkendy na trati Pojizerský Pacifik

Zveme vás na dobrodružnou jízdu po trati Pojizerský Pacifik, jejíž koleje se jako ozdobná stuha již po století vinou západními Krkonošemi. Po čtyři letní víkendy jezdí po trati z Martinic v Krkonoších do Rokytnice nad Jizerou historické vlaky a nabízí vám jedinečný zážitek s vůní nostalgie. Dovezou vás také za pohádkovým rodinným programem na perónu Železniční stanice Martinice.
Užijte si jízdu párou nebo motoráčkem i báječné rodinné soboty!

Parním vlakem o 100 let zpět.

12.–14. července a 9.–11. srpna 2024
Na cestování do minulosti nepotřebujete žádný pohádkový stroj. Stačí být ve správný čas na správném místě a nastoupit do dobového vagónku taženého mohutnou parní mašinou 423.094 zvanou **Velký Bejček**. Vlaku podobnému tomu, který vozí čaroděje do Bradavic. Stejně jako na nástupišti devět a třičtvrtě zahalí oblak páry na okamžik nádraží i trať do mlžného oparu. A když se saze usadí, nechte se pozvat na magickou jízdu.
O sobotách 13. 7. a 10. 8 se děti mohou těšit na **divadelní představení**, výrobu buttonů i dřevěné hry. Pro všechny návštěvníky bude po celý den otevřené Železniční muzeum k prohlídkám a vyprávění místních. Proběhnou také dvě speciální komentované exkurze po areálu stanice **v doprovodu hraběte Jana Harracha**.

Na výlet motoráčkem jako naše babičky.

27.–28. července a 24.–25. srpna 2024
Dáváte přednost komornějšímu zážitku? Pak usedněte na dřevěnou lavici motorového vozu M 131.1 zvaného **Hurvínek**. Uvnitř je sotva slyšet vlastního slova, drncá to a hází, okénka se zamlžují… Ale stejně se vsadíme, že přes veškeré nepohodlí vám tenhle červený motoráček přiroste k srdci víc než moderní unifikované vozy.
O sobotách 27. 7. a 24. 8. vždy od 9 do 16 hodin budeme na zastřešené verandě nádraží očekávat děti v mini dílničce s **výrobou buttonů** a dalších originálních drobností. Železniční muzeum bude mít své dveře otevřené a po celý den se průvodci nezastaví, aby všechny zájemce seznámili s areálem stanice a jejím příběhem. Až si ho vyslechnete, vypravte se na **naučnou stezku Nádraží Martinice**. Není nikterak dlouhá, ale na každém zastavení se něco zajímavého dozvíte. Navíc – pokud vše pozorně pročtete, děti vyluští křížovku nebo splní jednoduché úkoly, mohou si na nádraží vyzvednout drobnou cenu od Krakonoše.

Co je to vlastně ten Pojizerský Pacifik?

Pojizerský Pacifik je vžitý název lokální trati 042 z Martinic v Krkonoších do Rokytnice nad Jizerou. Měří něco málo přes 20 kilometrů a je na ní celkem 10 zastávek. Koleje se linou údolím západních Krkonoš, místy, kde je běžné spojení složité a cesta autem vzhledem k opravám vozovky a uzavírkám zdlouhavá. Vlak nabízí pohodlnou cestu za dobrodružstvím, bez starostí s parkováním. Zhoupne vás příjemně jako voda v Jizeře,

zatímco se za oknem bude míhat krkonošská krajina. Rychle tak akorát, abyste si ji stihli dosyta vychutnat.

9 výletů podél trati.

Chcete vyjížďku historickým vlakem proměnit v celodenní dobrodružství? Nebo se na výlet po trati chystáte vyrazit běžným spojem? Pak si vyberte z nabídky zajímavých cílů podél trati. Připravili jsme pro vás 9 výletů, které startují přímo na vybraných stanicích lokálky. Kde tipy najdete? Jsou zpracované v průvodci po trati Pojizerský Pacifik, který je zdarma k dostání v informačních centrech v Krkonoších i na martinickém nádraží. Vše najdete také na webu www.krkonose.eu/pojizersky-pacifik.

Váš výlet po kolejích Pacifiku začněte na **Železniční stanici Martinice**. Jedinečná výpravní budova je nejen nejvýznamnější památkou lokálky, ale také srdcem, které pumpuje život do jejích kolejí. Pochopíte to okamžitě, jakmile širokým vchodem vstoupíte na zastřešenou verandu osázenou květinami a vinnou révou. Tohle místo má své neuchopitelné kouzlo, jehož hlavní ingrediencí je nostalgie umocněná laskavostí dobrovolníků, kteří o něj pečují. Členové **Spolku železniční historie** tu provozují malé Železniční muzeum a nádražní kavárnu s regionálními dobrotami. Organizují Krkonošské železniční víkendy a významně se zasazují o oživení a popularizaci trati během celého roku.

Program Krkonošských železničních víkendů, jízdní řády a další praktické informace najdete zde: www.krkonose.eu/krkonosske-zeleznicni-vikendy

Na viděnou na perónu martinického nádraží!

Alena Cejnarová
Krkonoše – svazek měst a obcí
Destinační společnost pro TO Krkonoše

Jak správně na dobíjení lithiových akumulátorů?

Lithiové baterie – akumulátory se stávají běžnou součástí našich životů. Jsou stále více preferovanou volbou na trhu v širokém spektru zařízení, která používáme každý den. Jsou oblíbené díky svým malým rozměrům, vysoké kapacitě a minimálnímu nebo žádnému paměťovému efektu. Jsou součástí mobilních telefonů, powerbank, elektronických hraček, elektrokol, segwayů, elektrokoloběžek a používat se začínají i v automobilovém průmyslu. I přes jejich uživatelskou přívětivost je důležité si uvědomit, že s tímto rostoucím trendem přichází i určitá rizika, která s sebou jejich používání nese. Lithiové akumulátory jsou totiž náchylné k poškození a mohou způsobit požár v důsledku přebíjení, mechanického poškození nebo tepelného namáhání. Dodržováním správných postupů a bezpečnostních opatření můžeme minimalizovat riziko nehod, a zajistit tak bezpečnost naši i našich blízkých. V dnešním článku radíme, jaké zásady při nabíjení lithiových akumulátorů dodržovat.

Pravidlem číslo jedna je dodržení pokynů uvedených v návodu výrobce. Před zahájením nabíjení vizuálně zkontrolujme, zda není akumulátor poškozen mechanicky (zmáčknutí, proražení, nafouknutí atd.) nebo chemicky (koroze, oxidace kontaktů, vytečení akumulátoru apod.). Pokud objevíme poškození, pak nabíjení vůbec nezahajujme! Používejme pouze originální nabíječky dodané nebo schválené výrobcem a pravidelně kontrolujme jejich stav. Pro samotné nabíjení volme nejlépe nehořlavý povrch, dbejme na to, aby se v jeho blízkosti nevyskytoval žádný hořlavý materiál, jehož zapálením by mohlo dojít k rozšíření požáru. Nikdy nenechávejme zařízení při nabíjení bez dozoru. Pokud musíme odejít, odpojme nabíječku od elektrického zdroje a pokračujme v nabíjení až po návratu domů, kdy budeme schopni zařízení sledovat. Pokud dojde k zahoření zařízení, je důležité zachovat chladnou hlavu a jednat rychle. Vždy musíme vyhodnotit stávající situaci a dbát na svoji ochranu. Mějme na zřeteli, že může dojít k „rozletění" baterie, která nám může způsobit popáleniny. Je-li to možné, odpojme přívod elektrické energie do nabíječky a nabíjeného zařízení a pokusme se jej uhasit. Ponořme celé zařízení do vody tzv. ho "utopme". V rámci prevence doporučujeme nákup hasicího spreje nebo přístroje k hašení lithiových baterií (pěnový, AVD). Vždy zavolejme na tísňovou linku 150 nebo 112.

Nezapomeňte! Štěstí přeje připraveným!

Autor: kpt. Ing. A. Sládková

Pojďte s námi na vojnu

Miloš Gerstner starší

Když kanonýr Jabůrek u kanónu stál, ládoval takové nálože, že až na Benecku řinčely okenní tabulky. Mému dědovi bylo tenkrát sedm let, byli po vyhoření na pobytí u „Vajstaurů“ a viděl, jak stará „Vajstaurouka“ klečela před obrázkem svého patrona a plakala, protože její syn Josef v té bitvě u Hradce také bojoval. Dobře to dopadlo, Josef se šťastně vrátil a celý život byl pyšný na svou veteránskou uniformu. Ze své vojenské výbavy mu dal na památku „zlatou“ píšťalku. Ztratila se mu, škoda jí. Ale nebyli všichni chlapci žádostiví dvojího sukna. Třeba Jan Braun z Benecka, narozený roku 1822, utekl před odvodem na Voseckou boudu a celé dva roky zde čekal, dokud se po něm vrchnost a vojanští páni nepřestali shánět. Také dědeček bednáře Pitermana šťastně vypadl jilemnické vrchnosti ze seznamu. Vojna byla tenkrát zpropadeně dlouhá. Bohatí se z ní mohli vykoupit, odsloužili to za ně chudí. Můj prapradědeček Jan Janoušek promarnil třináct let v kasárnách různých horských myslivců v Tyrolech, než se vrátil do lesů pod Žalým. Vojna mu byla tenkrát dobrá jen k tomu, že se naučil dobře střílet. Zvěře bylo dost, pan hrabě také újmu nepoznal. V rodě je posud jeho “obšíd“, propouštěcí list z vojny. Podobný mají také u Zvonků v Kalné, jejich pradědeček požíval komisárek čtrnáct let.

Můj dědeček narukoval na tři roky k hulánům do Terezína. Měl štěstí, kopl ho kůň, zchroml mu malíček. „Regimentsarct“, (plukovní lékař) ho navrhl k „supravitě“ (vyvázání z vojenské služby). Odůvodnil to podivuhodně: „ Jakpak by mohl držet otěže? Tam je malíček to hlavní.“ A tak se děda, chlapec tenkrát rovný a statný jako horský jesínek, vrátil k mámě.

Rád jsem poslouchal vyprávění starých vojáků. Většinou sloužili v Jičíně u „infanterie“ u 74. nebo 11. zeměbranského pluku. Brance přicházející v úvahu nejen pro boj, ale i na reprezentaci odváděli k hulánům, dragounům nebo k husarům. Oblékali malebné stejnokroje, každá „švadrona“ měla koně stejné barvy, když vyjeli za zvuků polnice do kraje, dívčí srdéčka měkla jako vosk. Jak by to vypadalo, kdyby jeden z nich měl chromý malík! Děda u nich dlouho nepobyl, ale až do smrti si pamatoval trubačské signály. Nasedat, sesedat, krmit, tasit šavle, cval… Ty nejstatnější odváděli ke kyrysníkům. Těžcí kyrysníci měli kyrysy na prsou a na zádech, lehcí na prsou. Nebyly ty ocelové plechy nijak příjemné, v létě pálily, v zimě studily, ale kyrysník (na horách se říkalo kyrysar) byl kyrysník, jím dozníval doba rytířů. V Mrklově byl na svůj kyrys pyšný sedlák Zelinka, na Benecku mladý hříšník a ke stáru velký kajícník Baltazar Šír.

Na Levínku sloužil u dragounů Vinca Kulhánků. Jmenoval se správně Novotný, ale pod tím jménem byste se na něho nedoptali. Jednou přišel na „orláb“ (dovolenou) domů, červené rajtky, modrý kožíšek, chlapec jako malovaný. Hned se také vypravil do Vítkovic k muzice. Sourozenci šli s ním, bylo jich celkem deset. Krásně uměli zpívat, hned tam také spustili, že zakukala žežulička, ale to se nelíbilo německé omladině. Vypukla rvačka, Vincovi rozbili sklenici o hlavu a on pak šavlí rozehnal celou společnost. U divizního soudu se pak obhájil: „Toho bohdá nebude, aby český dragoun z boje utíkal!“ Vida. Rváč z hor a rváč z královské krve k sobě měli docela blízko.

Vojáčci rukovali ke svým regimentům na podzim, když bylo sklizeno z polí. Každý si nesl černý dřevěný kufřík, v něm bude na dva nebo tři roky smrštěn celý jeho domov. K erárnímu záložnímu prádlu tam přidá máminy buchty, dopisy od milenky a zápisník. Ten ho pak bude provázet na všech cestách, do něho bude zapisovat písně, kterým ho naučí kamarádi. Budou je po večerech zpívat, písničky nesmírně dlouhé a obsažné. Dnešnímu zpěvákovi stačí dva verše, které do omrzení opakuje. Písně našich dědečků a tátů se tak trochu podobaly eposům nebo dumkám. Snad největší dědictví tohoto druhu se zachovalo po známém nám už Josefu Kubátovi – Kukaňském. Pět silných ručně psaných zpěvníčků. V tom nejsilnějším má 217 písní vlasteneckých, milostných, veselých i smutných, některé dokonce zapisoval i jakousi stylizovanou glagolicí. Byl to vzácný člověk.

V jednom zápisníku má i zajímavou srovnávací statistiku.

Rakousko má	obyvatel 37,350.000	vojínů v čas míru 280.332	koní 49.400
Německo má	42,727.360	401.659	80.000
Rusko	74,000.000	662.073	91.500
Vel. Britanie	38,800.000	233.972	100.000
Francie	36,102.021	436.901	103.000

A s touto statistikou koresponduje i několik písní. Třeba tahle:

Chceš-li, milá, vědět, kde já zahynu?

Někde v širém poli, potěšení moje, tam já zahynu.

Chceš-li, milá, vědět, jak mně zvonějí?

Z kanónu, pistolí, potěšení moje, tak mně zvonějí…

Nebo písnička, jejíž některé sloky jistě nesměl slyšet žlutočerný feldvébl.

Tam pod těmi Krkonoši, tam jest Čechů smutný kraj…

V ní oslavuje husitskou dobu, je dojat zradou na Bílé hoře, pak pokračuje:

Vrah v Čechách strašlivě řádil, hned jak se vzpamatoval,

mnohé Čechy dal pod meč, jiným statky odebral.

Nám pak poslal jezuity, ty černé národa katy…

Závěr písně vyzní ve velké a radostné naději v lepší budoucnost:

Až pak vzejde nám svoboda k blahu celého národa,

pak budem ve svornosti žít a dobře se v Čechách mít.

Takto cítili čeští chlapci z hor, když evropské mocnosti připravovaly první světovou válku. A válka přišla. i do těch nejzapadlejších vsí se dostaly žluté vyhlášky, jimiž se císař obracel ke svým národům. Už čtvrtého srpna rukovali záložníci mladší sedmatřiceti let ke svým útvarům. Kasárenský dvůr v Jičíně nestačil pojmout ten lidský příval, pochodové prapory se formovaly i ve venkovských obcích. V Železnici u Jičína oblékli do vojenských šatů i mého strýčka Jeníka, bratra mé maminky. Dědeček se za ním vypravil, aby se s ním ještě mohl potěšit. Naposled. Dopadlo to s ním, jak to předvídala písnička. Zahynul

někde v širém poli, asi v Albánii. A nebyl sám. Mámy se třásly úzkostí a tátové zatínali pěsti, když k chalupě zamířil „posilák". Co kdyby nesl „feldpostku" s oznámením, že jejich syn padl na poli cti a slávy? A nepadali jen synové. Jak válka pokračovala, padali i tatíkové padesátiletí. Vždyť jen na malém Benecku bylo 20 padlých, v Mrklově 27, v Poniklé 50, v Jilemnici 108, v Horní Branné 90, V Hrabačově 27, v Horních Štěpanicích 32, v Dolních Štěpanicích 21, v Křižlicích 14, ve Vítkovicích 83, ve Valteřicích 38, v Zálesní Lhotě 74.

Jaký div, že se tenkrát snad na všech zahrádkách začala pěstovat čemeřice zelená, jinak šlakový kořínek. Kořínek vložený do rány způsobil silný zánět a oddálil frontu. Psal jsem již dříve o Janu Řehořkovi, který dík šlakovému kořínku a arzeniku protloukl celou válku po špitálech. Nadějný akademický malíř a učitel Josef Piterman z Levínka z obavy před odvodem si zničil zdraví hladověním a kofeinem.

Josef Čivrný z Hořeních Štěpanic se dožil hodně přes devadesát let. Sloužil u dělostřelectva, prodělal boje u Krakova, Přemyšlu, na Baltickém moři, pak zas u Přemyšlu a nakonec v Itálii. Měl dobrého lajtnanta, ale dopálil ho, když jej povýšil na „frajtra". „Já chtěl být jen „monikem", šarže na tom byly hůř. Čekali jsme italskou ofenzívu. Spravoval jsem si blůzu a přitom mě napadlo, že bych mohl „markýrovat", že jsem spolkl jehlu. A tak jsem se hlásil na ošetřovnu. Poslali mě na rentgen. Měl jsem strach, a tak jsem tu jehlu spolkl doopravdy. Dali mě k těžkým pacientům, ale než mě uznali za zdravého, bylo už po ofenzívě."

Mnoho chlapců zachránilo ruské zajetí, mnoho jich vstoupilo do legií. Snad každý český horák měl ve svých spisech znamení PP (politicky podezřelý), největší obavy však úřady měly z komunistů. Jako komunista byl označen Václav Jón z Roudnice. Jako jediného Čecha ho zařadili do maďarského pluku a velitel před nastoupeným mužstvem přečetl rozkaz, že každý voják má nejen právo, ale i povinnost nebezpečného Čecha zastřelit, kdyby chtěl přeběhnout k Rusům nebo provedl jiný zločin politického charakteru. Ale Jón se s Maďary brzy sbratřil a měl se prý u nich lépe než v Jičíně.

A co šarže a důstojníci? Poslechněte si vypravování Zdeňka Bílka z Horní Branné, narozenému roku 1899. „Sloužil jsem u „létající divize" na Moravě. Divizionář se hlásil s celou divizí na francouzskou frontu k Verdunu. Němci se smáli, my že to tam asi vytrhneme. Měli války také po krk. Dokonce nám dávali radu, jak se poranit, aby to lékař nepoznal. Mým velitelem byl poručík Vytlačil, dobrý Čech. Když jsme očekávali francouzský útok, řekl nám: „Až to začne, zalezte každý do kráteru po vybuchlém granátu a počkejte, až se přežene první vlna. A co pak, to už vám nemusím říkat." A my mu rozuměli."

V Martnicích žije František Bedrník, narozený 1898. Písmák, sběratel lidové literatury, dobrý vypravěč: „Rukoval jsem na italskou frontu. Bylo mi osmnáct a nechtělo se mi umřít. Jednou jsem seděl v zákopu a četl Labyrint světa. „Co to čteš?" Byl to poručík Josef Pochop. Pocházel z Benecka ze Žalého. Nebyl to žádný voják. Helmu držel, jako když jde na jahody. Ten Labyrint nás hned spřátelil. Chodil jsem pak za ním do jeho „štelunku" a na velké mapě jsme špendlíčky s „pucákem" Kyrpalem zaznamenávali pohyb fronty. Pochop měl tam taky italský leták česky tištěný: Kdo se chcete zachránit, zahoďte zbraň a utečte do Itálie. Pak přišla italská ofenzíva. Po bubnové palbě pro mne

Pochop poslal, byl zsinalý a pohnutím nemohl ani mluvit: „Odkryj ten plášť.“ Hrozné! Ležel tam mrtvý Kyrpal. „A teď ten druhý!“ Tam byl zabitý Bušák. Jilemničák. Bylo mně hrozně. Za celou válku jsem na nikoho nenamířil, nikoho nezabil, ale mrtvých jsem viděl hromady. S Pochopem jsem pak jel domů na dovolenou, to bylo 9. října. Kamarád Nepolský mi stříkl do malíku petrolej. Doktor Vejnar, šéflékař v jilemnickém lazaretu, to poznal, ale nic neříkal. Teprve z Jaroměře mě chtěli poslat zase na frontu, ale to už přišel 28. říjen a byli jsme svobodní. To bylo radostí!“

Na poručíka Pochopa vzpomínalo mnoho dobrých lidí. Po válce byl učitelem v Turnově, zemřel roku 1979, s Bedrníkem si dopisovali a navštěvovali se. A takových Pochopů bylo na horách více. Zatím jsem nikdy neslyšel, že by se tu vyskytl poručík Dub.

Ještě by se dalo mnoho psát. O bídě v chalupách i na frontách, o oslavách po vyhlášení samostatnosti, o radostech a zklamáních. Ale na ty chvíle už bude pamětníků více.

Z autorových strojopisných průklepů.

Jak vychovávat děti

První myšlenka

pokračování
Miloslav Rychlovský

Ve Španělsku žil skoro slepý žebrák. Co vyžebral, schovával si do hrnce zakopaného v poli. Jednou odkryl kámen, sáhl do díry, ale hrnek s penězi byl ukraden. I utíkal ubožák do lesa, uvázal na větev provaz, a když si upevňoval na krk smyčku, někdo na něho zavolal: „Co to děláš?“ Žebrák chtěl utéci, ale pak se zastavil a pravil: „Půl života jsem skládal úspory na stará léta, a teď mi je někdo vzal! Co jiného mi zbývá, než se oběsit?“ Mimojdoucí pravil: „Počkej alespoň tři dny! Zažeň první myšlenku! Nepřijde-li do té doby jiná, pak se třeba oběs!“

„Proč ne?“ pomyslil si žebrák. „Tři dny ještě na světě vydržím.“ I šel do pustin, kde nepotkal živé duše, nejedl, nespal a přemýšlel. „Už to mám!“ zvolal náhle, vyskočil a rychle šel k sedlákovi, o němž byl přesvědčen, že ho okradl.

Řekl mu: „Moudrý muži, jdu tě prosit o radu! Mám v poli na zcela bezpečném místě, kterého nikdy lidské oko nevyslídí, ukryté peníze. Ale doma mám ještě jeden takový hrnek peněz, a nevím, co s nimi. Myslíš, že bych je měl dát k těm v poli, nebo mám pro ně vyhledat jinou skrýš?“

Ďábelský pošklebek trhl sedlákovou tváří, i řekl sladce: „Nevidím nic moudřejšího, stařečku, než abys peníze, co máš doma, ukryl na ono bezpečné místo v poli, a udělej tak rychle, než se ti někdo vloupá do chatrče!“ Stařec poděkoval a odešel. Sedlák popadl hrnek s penězi a utíkal s ním, aby tam byl dříve než žebrák a aby si za chvíli mohl vzít oba hrnce. Chuďas však peníze odnesl a uložil jinam. Když potom lidem, kteří ho podarovali, chtěl přát všeho nejlepšího, říkal jim místo díků nejdrahocennější zkušenost svého

života: „Zažeň první myšlenku!“ Kdyby si všichni lidé tuto moudrost promyslili, bylo by mnohem méně neštěstí.

Dva sousedé se zlobili. Slepice jednoho přelétla přes plot druhého. První si pro ni šel, ale druhý mu pohrozil: „Nepřekročuj mně plot, nebo tě zastřelím!“ První si postavil hlavu: „Proč bych si nešel pro svou slepici?“ A tak učinil a v tom ‚bác!‘ A už se válel v krvi.

A hlavně také oč by bylo méně sebevražd. Snad si někdo myslí, že nemám takových nešťastných lidí odsuzovat. Neodsuzuji všech. Dobrovolná smrt některých lidí je vykupitelské dílo, jímž zachrání své dílo před rozvratem. Ale co říci tomu, rozhodne-li se osmnáctiletý hoch a patnáctiletá dívka, že společně ukončí život? Veliká chyba je, že se taková smrt prohlašuje za hrdinství. Život je přece nejvážnější povinnost člověku uložená, nebo chceme-li boj, a kdo z boje uteče, je vším jiným, jen ne hrdinou. Mysl mladých lidí často podléhá klamům. Hoši si myslí, že jsou obdivováni, perou-li se, nebo kouří-li; někteří rekruti se domnívají, že jim lépe sluší, zpijí-li se tak, že je v nich boží obraz smazán. Podobný klam je, domnívá-li se mladý člověk, že je sebevražda hrdinstvím. Podnikatel Baťa krásně pověděl, co je statečnost, když napsal: „Jsem nadšen životem. Chtěl bych jej žít třeba desetkrát po sobě, i za nejhorších okolností!“ To je řeč hrdiny. Posuďte sami, co je větší hrdinství: kdyby si Baťa vzal život v mladých letech, nebo když bojoval a strádal, až se z něho stal náš nejúspěšnější průmyslník?

Proto ne dobrovolně utéci ze života, ale pracovat, trpět a vítězit je hrdinství, jež by mělo být ideálem mladých. Kdybych vám řekl, že jsem si v hospodě dal oběd, snědl jej a nezaplatil, jistě byste to dovedli nazvat pravým jménem. Uvažte, mladí lidé, že jste chodili víc než osm let do školy, že jste se učili několik let řemeslu! Jaké to veliké množství zkušeností je narovnáno do vašich hlav! Tyto zkušenosti tvoří vedle zdraví nejdrahocennější poklad vašeho života, bez něhož byste byli jen velkými nemluvňaty. Připočteme-li k tomu výlohy na vaše tělesné vychování, užasnete, jak velký kapitál je do každého z vás uložen. Tento kapitál je každý mravně povinen podle svých sil vrátit společnosti, hlavně rodičům, tím, že o ně budete v stáří pečovat. Ukončí-li si kdo násilně život dřív, než mohl něco užitečného vykonat, je jeho skutek ještě horší, nežli čin toho člověka, co snědl oběd a nezaplatil. U rakve mladého sebevraha stojí pak otec a matka a naříkají: „My jsme k tobě splnili svou povinnost, vychovali jsme tě, a teď, když bys ty nám měl pomoci, navždy nás opouštíš.“ Je to svědomí? Je to mravné jednání? Vidíme, že sebevražda není jen zbabělost, ale že je to skutek stejně špatný jako vražda.

Omrzelost ze života v době, kdy člověk teprve začal žít – zda to není velká povrchnost? Vedle omrzelosti bývá to nejčastěji ztráta majetku, nešťastná láska, utrpěná křivda a pohana. Leckdy i strach po špatném činu nebo strach před budoucností dohání lidi k sebevraždě. Důvodem k násilnému ukončení života bývají však někdy motivy neuvěřitelně malicherné, často pouhá ješitnost. Za války se v jisté posádce na Slovensku zastřelil voják. Byl pochován s vojenskými poctami. Za dva dny se zabil druhý, potom třetí, čtvrtý. Až když vojenské velitelství oznámilo, že sebevrazi budou mít pohřeb bez vojenských poct, byl pokoj. To ovšem nebyli lidé normální, nýbrž osoby hysterické, jinak není možné si vysvětlit takové pohrdání se životem.

Jak naproti tomu zvířata a ovšem i normální lidé úžasně lnou k životu! Liška chycená do pasti si překousne nohu a uteče. Život o třech nohách je jí milejší než smrt. Přírodopiscům se dosud nepodařilo u žádného zvířete zjistit smrt sebevraždou. Jen člověk, bytost rozumná, koná někdy skutky tak nerozumné!

Kdybych se vás zeptal, v které době je nejvíce sebevražd, hádali byste asi, že v zimě, protože tu je život nejsvízelnější. A přece v nejkrutějším měsíci lednu je jich nejméně, a v době květů, máji, nejvíce! Je vidět, že příroda vlivy dosud namnoze nezbadatelnými zasahuje do našich osudů mocněji než síly hospodářské. Hospodářské síly působí hlavně na žaludek, a tu člověk vydrží velice mnoho. Až 70 dní lidé vydrží strádat hladem! Ale přírodní vlivy, z nichž vlivy jara jsou nejmocnější, působí především na nervovou soustavu a tím na myšlení a cítění. Na jaře je člověk nejdráždivější, nejsnáze podléhá náladám, a to jak veselým, tak kormoutlivým, smutným. A poněvadž se z nálad rodí činy, je máj, a vůbec jaro dobou, kdy bylo vykonáno nejvíce geniálních činů – první vzlet profesora Piccarda do stratosféry byl 28. května 1931 – ale též dobou největšího počtu zločinů a sebevražd.

Vlivy přírody jsou sice mocné, ale ne takové, aby se jim nedalo čelit. Zbraň proti nim má člověk v rozumu. Člověk je bytost složitá, a lze jej do jisté míry srovnat se strojem. Ve stroji je motor o mnoha koňských silách. Taková síla prudce a slepě se ženoucí vpřed je u člověka cit, t. j. vášeň, hněv, pomstychtivost, uražená ješitnost, hluboký žal a někdy i veliká radost. Stroj, auto, musí mít šoféra a světlo, a taky síla citu lidského musí být ovládána a řízena rozumným šoférem. „Rozum musí svítit citu na cestu," učí Masaryk. Ta okolnost, že se někdy cit nedá rozumem přemoci, bývá příčinou nejčastějších neštěstí i sebevražd. Kdyby se nešťastníci, kteří se předčasně položili v hrob, mohli vrátit a podívat na to, co udělali, jistě by svého skutku litovali. Můžete se mne zeptat, kdo mi to řekl. Ti, kteří byli včas přivolanou lékařskou pomocí vyrváni smrti a zachráněni. Jak byli rádi, jak se těšili, až budou moci opustit nemocnici! Jak jim pak život připadal docela jiný, jak se jim všechno, proč si zoufali, zdálo teď malicherné a nicotné! Chybělo jen, aby ve chvíli deprese k nim někdo přišel a řekl: „Neukvapuj se, počkej, zažeň první myšlenku!"

Sebevraždy jsou dost časté v dospívání. Vyskytují se však, ovšem zřídka, i u mladších dětí, 10–11 letých. Lze si sotva představit větší tragiku a krutější obžalobu společnosti, než zoufalství těchto bytostí. Někdy to má i jiné příčiny. Sebevražednost vůbec, známý zjev 20. století, hlavně velkých měst, se považuje za zjev úpadku čili degenerace. Mnohým lidem se cíl života zatemnil: nemají proč žít, nedovedou se z ničeho radovat, potácejí se mezi zoufalstvím a nudou. Po tělesné stránce degeneruje hlavně nervová soustava. Člověk oslabených nervů nevydrží větší nárazy osudu a bere si život. Protože se lepší nebo horší kvalita nervové soustavy dědí, lze z toho vysvětlit i sebevražednost dětí. Ale je to zjev výjimečný a nenormální. Dítě před dospíváním právě tak jako zvíře vší svou bytostí lpí na životě a dovede se podivuhodně přizpůsobovat i nejhorším svízelům, jež mu život přináší.

Pokračování.

BULVÁR ZTRACENÝCH ILUZÍ

Poslední v řadě

Slavomír Ravik

Posledním v řadě je občan, který takzvané občanské společnosti propůjčil pouze své jméno. Jak jsme již shledali, na dirigentském pultíku se ocitli elitáři místní, kontinentální i světoví. Jsou ovládáni taktovkou moci, mediálními imperii, také armádními a zbrojními koncerny a finančními korporacemi. Stačí otevřít televizor a můžete sledovat proudy krve, válku a bídu v přímém přenosu. Naivní divák, beztak vyplašený a úzkostný, dává okamžitě přednost rigidnímu uspořádání své země, ba i celé planety, přísnosti a kázni – a tak sám a dobrovolně kapituluje a vzdává se svých výsostných občanských práv. Je konec konců bohatě nasycený a obává se jenom zítřejšího dne, plného nejistot a hrozeb.

Ostatně media sama jej záměrně neinformují o skutečné podstatě věci, ale rafinovaně povzbuzují hluché a nevidomé, jaké závěry by si měli vyvodit, a jak by měli myslet a konat. V díle, které v závěru druhého tisíciletí vytvořil Erich Maria Remarque (Brána vítězství)) říká hrdina románu – Ravic, že „žijeme v době konzerv. Konzervy. Nesmíme dělat více, než je otvírat. Třikrát denně jsou dodávány až do bytu. Nezbývá již nic, co bys mohl sám pěstovat nebo nechat růst a uvařit na ohni otázek, pochyb a přání… Nežije se nám lehce… Pouze bezcenně."

Na jiném místě čteme, že máme k dispozici „konzervy s falešnými nápisy... Podvodníci! Spravedlnost je rouškou každého stranického šílenství, političtí gangsteři jsou rouškou, jsou zachránci a mír je veliké slovo všech uchvatitelů moci. Padělané peníze! Padělané duchovní peníze!"

Ostatně na výrobu těchto konzerv máme příslušné receptury, jimž říkáváme ideologie. Jsou pravou oblastí slovní eskamotáže, směsí pravd, polopravd a lží, která se stává štítem lidské hlouposti, ospravedlňujícím komentářem mocenských aspirací, intrik a zločinů proti lidskosti. Nebylo tudíž ideologického systému, aby nás nenabádal ke globalizaci, ke sjednocení nepropojitelného světa. Žádný systém se neobešel bez vyhlašování nejvyšších zájmů lidstva. To, jakou podobu tento „nejvyšší zájem lidstva" dostane, záleží ovšem na osobách a režimech, které si troufají ve jménu lidstva promlouvat. V kořenech těchto schémat je dobře zašita netolerantnost, nepřátelství i lidská nenávist. Je tu skryt i požadavek moci, abychom se tu i jinde podřídili danému rastru myšlení, a ustoupili od hájemství svých individuálních představ a osobních svobod v zájmu těchto (rádoby) absolutních pravd.

V této souvislosti bychom si měli připomenout francouzskou revoluci, která vítězila pod heslem: Rovnost – volnost - bratrství. Dodnes se k tomuto odkazu hlásíme, i když nikde nedošlo k jeho naplnění. Svoboda totiž hned na počátku ustoupila bezohlednému boji

o lidskou rovnost. Pod gilotinou se sešla nakonec celá společnost, jak se říká, napříč celým politickým spektrem. Král a feudálové, rodící se předáci buržoazie i samotní autoři tohoto řádění.

Z bratrství se stal nejspíše vztah, který připomíná biblické soužití Kaina a Abela, a ze svobody se stala, díky marxismu, „poznaná nutnost", tedy přizpůsobení se moci, což je stále používané dědictví dějin. Z rovnosti, která byla pokřivena od začátku, nezbylo už vůbec nic. Došlo, jak říkáme, k homogenizaci společnosti rovných a nerovných, ke znásilnění všech pod heslem jiné, dočasné pravdy, určené pro průměrně založeného občana. Tomu říkáme nikoli rovnost, ale konformismus.

Řadovému občanovi tedy zůstalo jen právo volby. Politický svět po něm nežádá nic více, než občanství, účast a minimum inteligence, aby se volič strefil se svým volebním lístkem do úzké štěrbiny urny. Na dalších několik let je jeho občanské právo opomíjeno. K tomu dodejme, že na volebním seznamu se objevuje řada naprosto neznámých jmen, s nimiž není volič vůbec obeznámen. Všechno bylo připraveno v kuchyni šéfů politických stran – přičemž nehrála roli inteligence, vzdělanost, životní praxe, ale především a hlavně poslušnost.

Tudíž se nedivme, že řízení společnosti bylo na léta svěřeno neodpovědným diletantům či rychlokvašeným nadšencům moci anebo psychicky poškozeným deprivantům, kteří nebyli s to se věnovat vlastní profesi, na níž se v životě připravovali. Že tato prapodivná melanž není s to nést odpovědnost, dokonce není ani připravena přinést řešení, v případě náhlého kolapsu, na nějž bychom měli být v kterékoli chvíli připraveni, je nasnadě.

Ani na obsazení ministerských křesel nemá prostý občan vliv. Když na dané téma psal svou úvahu Karel Kosík, napsal doslova: „Nikdo ze zdejších politiků, politologů a ideologů neřekl, co mám jako občan dělat, abych ovlivnil veřejné záležitosti, abych si nepřipadal jako páté kolo u vozu. Vzkazují mi jen, že mám-li námitky, nechť je projevím za čtyři roky ve volbách. To je absurdní. Oni se mi do obličeje nestydí říci, že musím čekat. . . A setrvat několik let v bezmocnosti."

Ovšem po oné několikaleté odmlce stejně ani Kosík, (který ostatně již nežije, a tudíž již netrápí), ani kdokoli z žijících voličů nebude moci přispět v nejmenším k proměně světa, ba ani vlastní země. Bude mít vždycky jen právo vložit připravené „hospodské menu" do obálky, a strefit se do úzké průrvy volební urny. Karel Kosík ovšem ke své úvaze dodává: „Přestože většina společnosti s opovržením shlíží na mocenské tanečky vládnoucí vrstvy, ta v tanci pokračuje." A tudíž Kosík komentuje, že „stávám se spoluviníkem fatality, která vede ke katastrofě".

A to jsme nehovořili o morové nákaze všech časů, o korupci. Víme, o čem je řeč, bez analýz tohoto pojmu. Nikdy ovšem nebyla tato choroba tak rozšířená, jako v našem „civilizovaném"čase. Pyramida moci, k níž se občas vracíme, je doslova prožraná touto nákazou. Všichni buď přijímají úplatky, nebo je ochotně dávají, přičemž trestní postih má v podstatě stejnou váhu. Ovšem částky, o něž se jedná, se pravidelně liší podle jednotlivých pater, čím vyšší patro, tím náramnější jsou sumy, které vstupují do hry. Nakonec se korupce rovná vyložené krádeži – často v přímém přenosu, protože ve skandálech si

všechna média doslova libují. Trestů se zpravidla nedočkáme, protože v korupčním kolotoči se otáčejí i soudci, zejména ovšem moc zákonodárná i moc výkonná – od vlády přes byrokracii. Jen občas se dá slyšet některý z idiotů, zapojený do tohoto řetězce, že nezná špinavé peníze – je to prý pouze platidlo.

Záleží ovšem na tom, „kdo komu", „co za co"… Tak zní pravidla našeho času, a není společnost na této planetě, která by proti těmto kšeftům byla imunní. Jinak sám výraz korupce je odvozen z latiny, která užívá slova „corrumpere", které skýtá hned několik výkladů – znamenají totéž co kazit, nalomit, oslabit, znetvořit a také – nejběžněji – podplatit. Třebaže většinou máme na mysli poslední výklad, tedy podplácení, i všechny alternativy jsou pro daný stav užitečné – zejména oslabit rozhodnutí práva nebo kazit dobrou pověst společnosti jako celku a i znetvoření moci, i člověka jako odpovědné bytosti. Svou roli v této špíně hraje vydírání, zastrašování, protěžování kandidátů moci, kteří se ovšem musí revanšovat. Do hry vstupují i lobbisté, co by zprostředkovatelé moci, nositelé vlivů a splnitelných i nesplnitelných slibů. Protože málokdo je spokojen se svou pozicí, nacházíme v moci zákonodárné i výkonné též figurky, které studovaly docela jiné obory, někdy hodně vzdálené veřejné správě. Například lékaře, ovšem i postavy, které nejsou dostatečně vzdělané.

To co bývalo kdysi zvykem na královských dvorech a v církevních organizacích, totiž prosazování příbuzných (zvané nepotismus), je dnes už běžnou fintou, za níž se nestydí ani člověk, který působí svým osobním heverem, ani tupé břemeno, které je zvedáno do nových pater hroutící se pyramidy. Z čehož plyne pocit bezmoci obyčejného občana, ale také značné ostřihování osobních svobod, které se stále více stávají jen papírovým sloganem.

Že je toto téma společné všem takzvaně vyspělým zemím, svědčí americký název zvaný zločin bílých límečků. Jiný výraz anglosaské terminologie hovoří o „statecapture", které obsahově pojímá legislativní proces, justiční a kontrolní mechanismy státu a jejich ovládnutí soukromými objekty – většinou organizacemi, které se tak samozřejmě, dostávají do sféry zločinu. Italové se svými mafiánskými bossy jsou pak otevřeným projevem korupční zločinnosti, i když ve všech sférách prodejného světa jde i často o život.

Co se soudní a zákonodárné, ba i výkonné moci týče, hovoří se i o nezákonném uvalení vazby, o zpronevěrách, neodpovědném promíjení trestů, o zneužívání moci, o vyložených podvodech, zkreslování dat, což posunuje do této sféry i média jako taková. Probíhají tyto operace v podstatě denně. Všude ve světě se hovoří o falšování volebních výsledků, o manipulaci s voliči, o konfliktech zájmů, přijímání darů a ovšem i o daňových podvodech nebo o konfliktu zájmů. Tedy, jak vidno, toto téma by vydalo svou pestrostí a všudypřítomností ve velmi rozsáhlou encyklopedii.

Jak nepatrný protipól proti tomuto diktátu mocenských klanů hraje lidské svědomí! Nic není ovšem takřečenému „racionálnímu" založení moci tak vzdálené jako cit či dobré mravy anebo lidský stud. Ve světě moci dokonce i racionální uvažování našich mocipánů se mění v početní kalkul, v chladný propočet zisku.

Navíc nerespektujeme-li rozum a k tomu ještě svědomí, je věru snadné dosadit zásadám

slušnosti nový obsah. Místo cti, lidskosti a moudrosti můžeme dosadit do svého založení prohnané chytráctví, násilnictví, aroganci i krutost, což jsou příznačné rysy mocenských systémů. Můžeme spatřovat v současném dění dokonce i takřečené falešné svědomí, které nám dává pouvoir užít kterékoli zbraně, jen proto, že účel světí prostředky. Tudíž se v tomto ohledu stírá i rozdíl mezi dobrem a zlem.

Jestliže nás naplňuje tváří v tvář těmto faktům neklid, skutečný děs by asi vyvolal fakt, že nejinak vypadá celá planeta. Zejména několik mocností, jejichž počet bude časem vzrůstat, je intelektuálně a morálně naloženo jako panstvo jednotlivých zemí. S tím rozdílem, pravda, že tu jsou ve hře silnější trumfy – pomsta je tu podtržena množstvím jaderných zbraní, jimiž disponují i zdánlivě bezvýznamné státy. Připočtěme i bakteriologické zbraně, které jsou s to vyhubit život na celé planetě. Drony mohou jako anonymní technika překračovat hranice, bez ohledu na mezinárodní práva, a to ještě nevíme, kolik děsivých zbraní obeplouvá vesmírné končiny a oběžné dráhy naší planety. Je ovšem pozoruhodné, že si tyto všechny potencionální pohromy neuvědomuje žádný z pohodových smrtelníků na této planetě. Do poslední chvíle budeme tančit na palubě Titaniku?

Albert Einstein, který patřil k týmu, který připravoval první jaderné pumy, věděl své. A když tedy pohlédl na dnešní svět, vyjádřil s jistotou podstatu mezinárodních vztahů velmi přesvědčivě. Shledal totiž, že každý (rozumí se mocipán) jedná tak, aby byla pozice jeho národa či státu v případě války co nejvýhodnější. A protože si tak počíná každý, rozpory mezi zeměmi se prohlubují a spějí ke konečné katastrofě. Není přece náhodou, dodáváme, že každá z velmocí se cítí neustále ohrožena? A to nemluvíme o ladění mocných, kteří disponují s kufříky apokalypsy, a touží ovlivnit a zapasovat do svých koncepcí celou planetu. Nuže, co schází . . .?

Tuto kapitolu našich úvah fakticky uzavřel Rudolf Jičín, který nás opustil začátkem třetího tisíciletí. Tento životem a mocí zkoušený filozof totiž napsal doslova, že „parchanti", kteří pro své přesvědčení jsou nejvýš ochotni potají strčit do urny hlasovací lístek, nesmějí mít vůbec žádné právo, přísluší jim držet hubu a krok. Právo musí patřit tomu, kdo je ochoten pro své přesvědčení něco obětovat, riskovat, v naléhavém případě i zvednout zbraň a nasadit krk, ne smradlavým žvanilům, kteří na masových shromážděních lezou davům do zadku, aby se zalíbili a byli zvoleni za poslance nebo senátory".

„Vládnou-li takové individua, nemůžeme v tom vidět pokrok, ale fatální úpadek. Přitom je lhostejné, jaké jsou jejich politické názory. Už ze způsobu, jakým se dostávají ke korytům, plyne, že v jejich přirozenosti je nemít vůbec žádné názory, přizpůsobovat se vrtkavým a tupým představám lidu." A konečně: „Demokracie je vláda většiny. Co je však na většině tak znamenité, aby ji to opravňovalo vládnout?"

K výročí Lipan

Josef Fait

Každoročně v den 30. května a nyní po náš letopočet, nadchází již pětisté devadesáté výročí tragické události v našich dějinách, kdy stanuli válečně proti sobě rodilí Čechové a druhdy přátelé, bojující za společně vytčený cíl. Pro celkový přehled a porozumění, přihlédněme i k protichůdným názorům a všemu, co Lipanům předcházelo a utvořme si o tom vlastní mínění. V obecném dle historika F. Palackého dlouho převládalo, že u Lipan byla poražena česká demokracie a je na místě žal nad oním neštěstím. Různé opoziční these, opírajíce se o vědeckou a vlasteneckou povinnost se snažily prokázat, že den vítězství spojených českých stran nad vojskem Táborů a Sirotků, vešel šťastně do národních dějin. Zřejmý je i názorový rozpor historiků o činech oné doby. Skutečností ovšem zůstává, že husitství a to zejména ve svých prvních počátcích, má nejednu významnou tendenci, vpravdě demokratickou. Dalším pozoruhodným sociálním i politickým ziskem doby husitské bylo, že dovedla poměry sociálními zlepšit stávající feudální systém ku prospěchu nejnižších vrstev, ponejvíce utlačovaných. Proto především občané poddanských měst a sedláci, tvořící většinu národa, setrvávali v duchu středověkého přesvědčení, že politická moc má patřit jen svobodným Čechům při účasti na zemských sněmech a tážeme-li se, zda v lipanské bitvě šlo krácení městských práv nebo snad táborských obcí, ty nebyly porážkou nijak dotčeny. Mělo se hlavně jednat o zbavení země tzv. „zhoubců zemských" a jejich stálých vojsk polem pracujících, statky i životy ničících, rozmíšky stran udržujících a nástup již pevné autority vládní. Přesto své zbrojné moci venkovská města zbavena nebyla, ani se nestal pokus přinutit je násilím k náboženskému pražskému zaměření. Až teprve roku 1444 bylo odsouzeno učení Tábora jako „kacířské" a města samého bylo dobyto roku 1452 zemským správcem Jiřím Poděbradským. Duchovní táborské náčelníky dal pak do žalářů svých hradu uvrhnout, příkladně kněz Koranda byl doživotně uvězněn na hradě Liticích v Orlických horách. Kdo tedy hodlá oslavovat zásluhy husitského krále, nemůže lkát nad neštěstím Lipan, neboť on bojoval v šiku vítězů. Přes rozdílnost názorů panuje přesvědčení, že poražena byla tam vojska, jichž mohli čeští husité vojensky využít k donucení Koncilu povolit kalich nejen těm, kteří jej z přesvědčení požadovali, ale vyhlásit přijímání svátosti z kalicha závazně pro všechny Čechy a Moravany. Avšak většina Čechů, dosáhnuvších od bazilejského Koncilu v návrhu Kompaktát povolení kalicha i slib jednat o dalších českých požadavcích, měla tím dojem dostačujícího vítězství v přesvědčení, že další zápas vyčerpal by již všechny hmotné síly země. Zajisté nezapomínali, jak rozhodující měrou jim přispěla v odolávání během 14tiletého zápasu polní bratrská, neboť jejich společné vítězství u Domažlic pohnulo Koncil k povolnosti jednat s Čechy. Z téhož důvodu v posledním čase před Lipany, ba ještě na samém již bojišti hledali cestu smíru, a když nebylo ničeho dosaženo, teprve pak byl zahájen boj. Nutno dodat, že v táboře polních obcí, mravně dávno nepodobných prvotnímu nadšení a promísených různými zlotřilými domácími živly i cizími, nebylo ideálů pro další zápas o českou pravdu, slibující prospěch. Jen část Sirotků setrvávala v utvrzení a svém odmítání Zikmunda za českého krále. Táboři však sblížili se za dané situace dalece těsněji se

Zikmundem, než Pražané. Přijali od něho i slib ochrany pro své náboženské zvláštnosti a zejména pak povýšení svého Tábora na královské město.

Co soudit o Lipanech – musí nás poučit sami účastníci, kterým by připadalo neuvěřitelným, že Čechové daleké budoucnosti, želet budou neštěstí jejich. Jmenujme namátkou Vavřince z Březové, Jakoubka, Rokycanu i Chelčického, - ode všech bude jen příkré odsouzení polních táborských vojsk. Jak zapůsobí taková změna v názorech, když jak známo to byl Jan Rokycana, kdo odvrátil úmysl Jana Žižky dobýt Prahy… Krátce jen vzpomenu veršovanými úryvky: … „pak obojí maně couvla strana a hlas mnohý šeptnul Rokycana“ … Výmluvný kněz snaží se slovně zapůsobit: … „Rozpomeň se, Žižko, na lopotu předků nespočetných, moře potu, nádhery snahu, dřív, než první šíp zasviští v Prahu! Dřív, než po bratrském boji, vyrveš srdce z ňader matky svoji … žalno nám, že ve své mdlobě, bez tebe jsme chtěli cestou jinou, než teď, vůdče, vracíme se k tobě, když cizák nepřítel zle řádí řádí na Moravě. Tam veď nás!“ Zmlknul kněz a v tichu přehlubokém stojí davy. Žižka je pohnut, přesto váhá, náhle těžkým palcátem zamává kol hlavy… „Jménem Páně, dítky, – do Moravy!“

Tážeme-li se husitsky i národně česky smýšlející šlechty a měšťanstva, uslyšíme přímo jásot nad zlomenou mocí polních vojsk, zvoucích je „sběří lotrovskou“, u Lipan. Jen výjimečně nalézáme v protitáborském zapsání větu slitování nad zhoubou tolika bojovníků za Zákon boží. A měla by se ozvat i častěji a zejména v ní litováno smrti Prokopa Holého. Je to jediný Eneáš Sylvius, kardinál církve římské, jenž nám jej ve chvíli posledního zápasu představuje jako hrdinu. Rozsah bitvy lipanské, v cizině zveličované, ve skutečnosti však ztrátami na straně poražených, rovnala se bitvě u Sudoměře, kde Žižka porazil 7. června 1424 vojsko Pražanů. Ono bratrovražedné zápolení přivedlo ovšem na pokraj zhouby celé české království, proto ono ulehčení nad ukončením bojů. Tím si také vysvětlíme, že radost nad porážkou „polních obcí“ přehlušil úplně vzpomínku na jejich zásluhy z dřívějších bojů společných pěti křížovým výpravám na vzpurné Čechy.

Rok 1898: Odvážný výlet z Jičína na rozhlednu Žalý, jedno z nejhezčích míst v Krkonoších.

Výlet na Žalý z Jičína

V neděli 5. června 1898 pod osvědčeným vůdcovstvím p. prof. Ad. Macha vypravila se z Jičína na Žalý v Krkonoších společnost 26 osob z kruhů profesorských a úřadnických, mezi nimiž i dámy četně byly zastoupeny.

Ráno o 4 a ¾ hod. z části povozy, z části pěšky opustili Jičín, a za příjemné ranní pohody, jíž se den k výletu do hor nejvýše příznivý ohlašoval, jeli a šli ke Klepandě poblíže zříceniny hradu Kumburku, odkudž pěšky brali se do Staré Paky, aby odtud o 8 hodině 25 min. drahou odjeli do Jilemnice.

Na jilemnickém nádraží v Martinicích očekávalo jičínskou výpravu 6 kočárů, jež z nevšední ochoty občanů místních z nejbližšího okolí byly poskytnuty. Jízda z nádraží po silnici mohutným lesem martinickým a dále osadou Jilmem a Jilemnicí vlastní do malebného údolí štěpanického vedoucí byla velice zdařilým počátkem výletu.

Ve vile pana Otakara Hrubého v Doleních Štěpanicích přijali výletníci přátelského po-

hoštění a prohlédnuvše si místní zahradu školní nastoupili další jízdu Štěpanicemi k Mrklovu údolím potoka Cedronu. Půvabné této části českého Podkrkonoší, jež zejména v přítomné době roční chlubí se největším množstvím krás a půvabu, dopřáli vnímaví výletníci jičínští posouzení velice lichotivého. Zvláště jednotlivé partie, jako počátek údolí při ústí Cedronu do Jizerky, pak idylické zákoutí prakovické se starobylou zříceninou hradu, stejně i další část jízdy úhledným Mrklovem přivedly nadšené hosty v pravý údiv.

Opustivše nad Mrklovem kočáry, nastoupili konečný pochod, jímž temena Žalého bylo jim dostoupiti. I tento turistický výkon, před nímž nejeden z účastníků měl zvláštní obavy, které parný den červnový značně zvyšoval, vykonán byl téměř hravě.

Již ve 12 a čtvrt hod. v poledne shromážděna byla celá společnost v útulných místnostech hostince na Žalém, kdež společný oběd byl zamluven a dobře připraven. Počátkem měsíce května t.r. proveden byl na Žalém nový pronájem hostince, při němž místo dřívějšího německého hajného stal se hostinským Čech, pan Josef Dědek z Vrchlabí, jenž i o úplnou českou obsluhu řádně se postarati za dobré uznal. Za jeho hospodaření na Žalém byli pp. jičínští prví, kdož z české strany hromadně Žalé navštívili a byli obslouženi v každém ohledu vzorně. Lze za to míti, že příznivé tyto poměry i nadále potrvají a tak že návštěva tohoto vděčného rozhledíště náležitě stoupne. Vedle plného uspokojení v hostinci došla celá společnost též nejlepšího potěšení ve volné přírodě, zvláště při rozhledu, jaký s mohutné zděné rozhledny na všechny strany se otvírá.

Rozhled tento cenila si svorně celá společnost mnohem více, než rozhledu s Ještědu, jemuž před 14 dny se byla obdivovala rovněž při počasí příznivém. Všichni přiznali rádi, že co zvláště rozhledu se Žalého dodává cenné krásy a činí jej v pravdě malebným, jest pohled na mohutné pásmo krkonošských velikánů, jež od Nového Světa počínaje až ku Sněžce samé směle na obzoru vystupuje.

Poznovu bylo tu doznáno, že nesnadno jest nalézti druhého místa, aby pohled na Krkonoše byl cennější rozhledu, jaký se Žalého se jeví. Po 3. hodině odpolední dán byl povel k odchodu, aby vlaku o 4, 22 hod. z Vrchlabí odjíždějícího použito bylo ku zpáteční cestě do Jičína, kde již v 7,11 hod. večer výletníci se octli.

Vzorné pořádaným tímto výletem podán byl důkaz, že i ze vzdálenějších míst lze výlet na Žalý v jednom dnu vykonati a proto záhodno jest, aby příklad tento již v nastávající turistické sezóně hojně byl následován. Jestiť Žalý vskutku v celém předhoří krkonošském bodem nejvděčnějším a bylo by nevděkem, kdyby hostinec a rozhledna na Žalém měly býti pouze na německé hosty odkázány.

Jestliže našel se muž, jenž vynasnažiti se chce, aby Žalý českého rázu neztratil, jest i na nás, kdož výlety do hor pořádáme, abychom Žalého po zásluze vždy dobře byli pamětliví.

Původně vyšlo: Národní listy – 1898, autor neuveden

Obrazy zimní horské krásy

VII. KRKONOŠE O VELIKONOCÍCH

Josef Aleš–Lyžec

pokračování

Když jsem se probudil v Bílou sobotu v Rennerově boudě, slunce vyhřívalo vzduch čisťounského pokoje, na jehož oknech pět zajatců, baboček kopřivových, třepetalo křídly, touhou po volném rozletu. Nade lesinami Mechovince klenulo se nebe bez jediného mráčku a lesklý povrch sněhu odrážel zrcadlem proudy světla. „Budete mít v roklích pod Kotelným nádhernou overturu své dnešní pouti," sliboval mi hospodář Rennerovy a dodal: „ale málo radosti z lyžení."

Po sedmé plížil jsem se po zledovatělém sněhu (v noci byl mírný mrazík, - 2 stupně R.) Pod okrajem lesa, který ohraničuje hořejšek lučinaté, rozsáhlé kotliny pod úpatím Krkonoše, podle níž snad jmenuje se osada i lesný jihovýchodní svah Krkonoše (Mísečník), k osamělé hájence, boudě Kotelné, a za ní lesem k velkolepému závěru Jizerčina přítoku, bystřiny Kotelné.

Téměř 400 metrové boky dvou horských koutů, uhlazené lavinami, imponují zvláště ku konci zimy po jarní vánici i diváku, zvyklému alpským rozměrům. Mocné převisy sněžných návějí tvoří dlouhou obrubu západních krajů menší rokle a krášlí i temeno kupy a část hořejšku Velké, východní rokle. Mezi oběma černají se malebné útesy a hroty skalního hřebene, zježeného vysoko, zdánlivě až k samému vrcholu Kokrháče. Cestou sem zeleň a stíny lesa mírnily světlo. Náhle vystoupíte na volné prostranství dna kotliny, a oslňující jasno ohromných srázů a blankyt nad nimi tak sytý, že chvílemi dopouští zdání modravé černi, samy o sobě zázraky, uchvátí duši vaši radostí dítěte. Zajásáte a přejete si, aby kus převisu se střítil a ozvěnou v obrovském saltu laviny zaburácel hromem. Ale plíce nemají dost síly, aby pohnuly návějí. Vyčkáváte, dopomůže-li vám k té radosti slunce, a zatím oči vaše, rozbolavělé přemírou jasna, hledají zotavení na dolejším, zeleném rámu sněžného cirku, na štítových jehlanech jeho smrků a na černých skalinách vysoko na ostrohu. Vyhlížíte, kterým z lesních průseků na východním svahu Kožlíku by vám bylo vystoupit ku Dvoračkám, abyste se vyhnuli nebezpečí laviny útržkem shora neb strží pod vašima nohama. A znovu zkoumáte převisy nad bílou strmí západní stěny Malé rokle, a měli-li byste tam pomocníky v několika zákrscích ojedinělého smrčí, kdybyste chtěli si vynutit přímý výstup vzdorujíce anebo vlastně vystavíce se téměř jistému nebezpečí. Snad by byl útok na Kokrháč po ostrohu mezi oběma roklemi, po němž hustší porost vzpírá se klínem až po nároží skal.

Jak spanile a slibně vyhlížejí převisy s okraje srázů! Zdají se lákat: Přijď k nám, a spustíme hlučnou, že ti přejde zrak i sluch! Sedí pevně a číhají tiše, jako pravé šelmy. Marně čekáte, půl hodiny, hodinu, že vám udělají radost, hovíte si v uctivé vzdálenosti, v závětří. Jen tu a tam kousem se udrobí a šumě zvolna sjíždí po stěně, změklé slunečním teplem. I z blízké Kotelné chalupy chodívají se dívat teprve post festum, je-li Kokrháč ještě celý. Tak silné bývá hřmění lavin s vrcholu jeho do roklí.

V dubnu a někdy i v březnu jízda na lyžích i v horách bývá plahočením. 30. března 1907 cestou do roklí dřeva klouzala po zmrzlém površku, ale již po dvou hodinách vázla na výsluní, a ve stínu lesa na svahu Mísečníku po ledě jen jen letěla, a protože na sklonu veliké mýtiny nad údolním pásmem lesa jakost sněhu byla nestejná, akcelerando jízdy s ritardandem hanebně se střídaly. V údolí nad Bedřichovem (naproti Spindelmühlu) nové útrapy: slunce pálilo, změklý sníh byl k lyžení zcela nezpůsobilý, a k tomu mi bylo stále ustupovat těžkým saním, které všecky s nákladem dříví a kamene, určeného pro rekreační stavby vodní, bystře sjížděly hlubokými zářezy čtyř pobočních dolů na Webrovu cestu v dol Bílého Labe. Silné, tuhé závěje kryly vodu obou labských proudů, nejen mezi balvany, ale i v rozsáhlých nádržích, aneb lépe skalních výmolech, v obřích kotlech. Lyžci spindelmühlští zkoušeli na klenbě jejich snad včera ještě svou odvahu a štěstí.

K poledni vystoupil jsem z neobyčejně oživeného dolu k Leierným boudám, pěkně rozloženým ve dvou nestejných skupinách na lesní mýtině obapol šumné Černavy. Protější hřbety, blízký Kozí, strmě vyostřený v hřeben v nejvyšší své části a vzdálenější Krkonoš se skalnými srázy, oba alpské kusy v malém, přidávají horské vznešenosti tišině mezilesního zákoutí Leierných bud (900 m), jinak líbezného, světlého a vzdušného. Zátokami silnice, tudy projektované ze Spindelmühlu Dívčím sedlem do Hainu ve Slezsku, bude po intimitě místa, ale jistě tou proměnou nabude nových půvabů. Zvláště pěkně se tu vyjímají myslivna a hostinec, který do jara 1906 honosil se zvláštností, dvěma třešničkami, jejichž ovoce zde v samém klínu hor dozrávalo teprve, když vlaštovky z labských Sedmidolí strojily se k odletu. Cestou do výše pod Malým Šišákem slunce zatápělo jako v červnu, tudíž milý byl lesní chlad a na šikmé pláni pod Špindlerovými boudami bystrý severáček ještě milejší.

Horní kraj nejvyššího lesního pásma dosahuje tu až na hřeben a v závětří hlubokého prohbí jeho mezi boudami Petrovou a Špindlerovou daří se mu výborně. Ale popředníci jeho zde trpí neméně než kdekoli jinde. Všichni mají vzezřeni hrdinů, kteří přestáli bojů bez počtu. Zmrzačení, vzdorní zkomolenci i zkroucené, zohýbané mlází vzbuzují více úcty než soustrasti. Bouře zedraly nejeden smrk téměř na holý kmen, z nejednoho učinily temnou, bezjehličnou kostrbu, která desetiletí ještě vzdoruje lednému objetí, než zešedivělá padne v milosrdnější náruč zemnímu vlhku, aby potom jen zvolna zetlela. Lesem v hlubší, šťastnější poloze, který pyšní se statnými, bezvadnými pyramidami smrčí, jdeme klidně, vnímajíce harmonii rozměrů, síly a krásy jeho, jako něco samozřejmého, a zamyslíme se nad ním jen se závistným povzdechem, že nejsme jako on, ale nad junáckým, zedraným předvojem ochranného pásma, ustrneme v podivu. Krutý osud, který na něm vyžaduje tolik obětí, tolik vytrvalosti, ověnčil jej slávou romantické, divoké krásy, jejíž dominantou je prometheovská obětavost, odvaha, vytrvalost a síla v boji s hrubými, primitivními živly.

Cestou do Šišáku, na vyšlapané náhorní „silnici“, naše samotaření se končí. Potkáváme turisty a turistky v nejrůznějších úborech a z jejich výstroje a výzbroje snadno uhodneme, komu hory v zimě jsou známé a kdo v nich nováčkem, také proč do hor přišel.

Většina dam vypravuje se sem jako na procházku po ulici nebo do parku s veškerou, ba titěrnou pozorností k módním líčidlům. Takovým bezpochyby více záleží na několika škrobených chvílích v salonu boudy – hotelu, než na radostech, pohodlí a volnosti venku. Ale rok od roku přibývá dámských sportovních toalet, mužskému volnému úboru podobných, i lyží a kropí. Také dokonce už nejsou výjimkou malé i větší dámské společnosti, které se obejdou bez silných ramen rytířů a jejich seladonských úsměvů i pozornůstek. Ale přece ještě za záznam stojí dívčina (a byla mladá i roztomilá), která se nebála sama samotinká několika mauvais pas, jimiž obyčejně hrozí rázný severní sklon Malého Šišáku, zvláště je-li ostíněn.

Prohlížíme si pozorně mimojdoucí, nejen protože jsou vítaným odpočinkem našim očím, oslňovaným zátopou světla, ale mnohem více protože se podíváme se podivujeme nejednomu sympatickému, krásnému obličeji a zdravému, statnému tělu. Nemýlí-li se staré víry indické, že nejsme jen jednou na světě a že sklízíme po znovuzrození v životě následujícím, co jsme v předešlém zasili, že nejen nynější naše duševní, ale i tělesné kvality jsou květem a ovocem dřívějších našich skutků a vlastností, totiž mravních zásluh o jiné neb vlastního nezřízeného sobectví, stojí ten život nynější za to, by člověk moudře jednal, aby mocí karmické spravedlnosti potom i zevnějškem svým stal se v dalším životě světu vítaným, milým. Děkuji šťastnému osudu svému, že dal mi nahlédnout do vznešených krás skalných a ledovcových výsostí Alp a závratných hlubin jejich, abych lépe porozuměl prostější, ale rovné krásné harmonické kráse hor a lesů doma, a neméně jsem mu vděčen za rozkoše poznání svrchovaných divů, které provedly a oči a ruce umělců, zejména starořeckých a římských, že dal mi jim i porozumění živé kráse výrazné, ušlechtilé tváře a zdravého, silného těla. Ano, cítím se šťastným a lepším, kdykoli octnu se tváří v tvář statnému, krásnému muži neb krásné, dobré ženě, a dojmy ty ve volné, živé přírodě jsou mocnější než na ulici a pod střechou, v sokolovně neb na jevišti divadla v záři umělého světla a v zajetí čarovné hudby.

Kéž se mu podobám, jemu, vykrystalovanému, vyrovnanému, ovládajícímu klidně a sebevědomě každé hnutí těla i duše, ovládajícímu duchapřítomností, rozhodností a silou i škodlivé vlivy Vnějška! Kéž je mi stále na blízku tato krásná, něhyplná lidská květina! V jejich očích je májové slunce a v jejím hlasu tóny šťastnějším a vyšších sfér.

V takové chvíli vlastního lepšího hnutí zdá se mi příroda kolem ještě krásnější a podiv velkoleposti její teprve potom rozumným, lidsky odůvodněným.

Jsou místa v Krkonoších, na něž abyste byli v některých zimních dnech vyzbrojeni bezmála jako při výstupu na sněžnou příkrotinu alpskou s piklem, želízky a zabezpečeni soudruhy pomocí lana. Kus cesty na severním srázu Malého Šišáku bývá takovým choulostivým místem, arci jen několikametrovým, ale způsobilým nahnat strachu nejednomu nevyzbrojenému, je-li zledovělé anebo kryje-li přitom hlaď slabá vrstva neupevněného poprašku.

Až sem zapadali jste do hluboko do sněžné měkkoty, na jízdu ani pomyšlení, ale zde, na ostíněném srázu šklebí se na vás znenadání vyhlídka na nevítanou jízdu (směrem

k Hainskému slapu) tak bystrou, že by se vyrovnala téměř sletu s vysoké věže. Opatrně nastupujete ve zmrzlé šlépěje předchůdců a vrážíte mocněji ostrou hůl do ztvrdlin. Ó, jak „příjemně" lehtá i jen možnost nebezpečí, a také slast, jaké ulehčení, jste-li na druhé straně krkonošského „ledovce", v kypřejším sněhu! Se strachem jste-li přecházeli, pochopíte, co asi je šťastné znovuzrození.

Ale Šišáček bývá tu jen zřídka záludnějším východního a jihovýchodního svahu Vysokého Kola. Když jste přešli prohbí mezi ním a Mittelbergem, máte překvapující podívanou na obrovské návěty sněžné vpravo na počátku dolu Křiviny a na alpské srázy severní vduti Kozího hřbetu nad Čertovým dolem. Potom rozlehlá vypnulina Lánů je zkouškou vaší trpělivosti. Ale když jste přestoupili vrchol a zvolna sjíždíte po šíji Stříbrníku (mezi boudami Prince Jindřichovou a letní Scharfovou), srdce vaše zaplesá radostí z širé prostory, jejíž skvělost nikde neruší temnina lesního pásma. Jste na horské výsosti, kolem vás jedna běl překlenutá nebeskou modří, a dojmy vaše nejsou nepodobné těm, které vás oblažily, když jste se ocitli v Alpách poprvé ve velkém kraji věčného sněhu vysoko nad lesními svahy a skalními srázy.

Po vánicích Sněžná Pláň cestou od Jindřichovy k boudám Luční a Obří poskytuje dokonalý obraz svrchovaného panství zimy a zároveň ilusi velehorské mohutnosti. Bílo a bílo, kam jen pohlédnete. Ani protěiší závěr Sedmidolí směrem k Labskému vodopádu není na újmu jednotě a velkoleposti dojmu. Temnina jeho je příliš vzdálená a převýšená bělí Labské Louky a hrbolu Kokrháče, Krkonoše a Vysokého Kola. Hloubka dolu Obřího a Meizrova, srázné boky Sněžky, Obřího hřbetu a Studničné, jsou útvary a rozměry, jež uspokojí i ty šťastné našince světáky, kteří mohou pobývati v Alpách jako doma.

Roku 1907 ve dnech velikonočních (začátkem dubna) Sněžka byla zahalena v běl, i stavení její vězela v tlustém náletu sněhu a jíní. Tentokrát hodna svého jména, nebyla ani kusem kamení výjimkou v širé, skvělé bílé prostoře, jejímž středem je Sněžná Pláň. Jako hrdá panovnice, pyramida její odlišuje se nápadně od neforemných, táhlých dvou hrbolů Studničné a rozsáhlého bezvýrazného pozadí Stříbrníku. Úbytkem tepla v nastalém podvečeru halí se chvílemi v mušelínové závoje mlžné, stává se ještě zajímavější, krásnější, vznešenější. Ojíněné budovy skvějí se diadémem na královnině temeni.

Blížíme se k Luční boudě. Před vámi harcuje veselá společnost lyžců a lyžek. Sem tam těkají plání, ojediněle i po páru, přitom ztrácejí se rychle v zářezu Bílého Labe, jako by se propadali v sněžnou běl. Po hodné chvíli jako by zvolna z dolu vyrůstali, vystupují na protějším svahu. Křik a smích neviditelných „zpozdilců" je svědectvím, že všichni nesjeli hladce.

Jeden z nich odbočil k zářezu Stříbrnice. Snad ho přilákaly mohutné návěty, zdaleka nápadné. v temném svém úboru v záři nízkého slunce a běli pláně jest očím našim timtéž, čím světlo v temnotě, skrovným oživením pustiny, ale neobyčejně výrazným. Zadumáni sympatisujete živě s oním neznámým, jako byste byli s ním sami v odlehlé tundře polárního kraje. Fantasie mimovolně vybavuje z paměti dojmy, jež vtiskly v ní

nesmazatelně obrazy podobných okamžiků v Cooperových povídkách. Ano, v jeho indiánských povídkách, v nichž přirozené vznešenosti mravního charakteru lidského podivuhodný rám tvoří skvostné obrazy krajinné. Legie výdělkářských pseudoepigonů odkoukala z originálu právě jen jeho slabé stránky a charaktery.

Stavení Luční boudy vězí místy až po střechu v návějích pětimětrových. Ty na severní straně odstávají vytvořujíce vysoký hradební val a hlubokou jámu, jíž jest vám projít, chcete-l dovnitř stavení. Po obou stranách vchodu i v síni arsenál lyží, sáněk a saní. Kolem hotelu živo. Máte příležitost smát se pokusům začátečníků i podivovat se jízdě vyspělejších na svahu Studničné.

Krásná večerní pohoda zdržuje vás venku a odvádí vše, kus cesty stranou, mimo ruch lidský. Klidný vzduch a nepříliš chladný, měnivé útvary mlžné, které chvílemi z Obřího dolu vystupujíce ladnými křivkami pyramidu Sněžky objímají, anebo hebkým pláštěm ji halí, růžovění sněhu a duhové, barevné odstíny jeho, vytvořené posledními polibky slunce, rozkošná nálada svatvečera, do níž ztlumený hlahol zvonů ze slavnosti vzkříšení v osadách hluboko pod horami na slezské straně vnáší ohlas lidského života, jeho cítění a tužeb, vás zabavují. Všechny ty dojmy jsou vám tak vzácné a milé, v samotě širé prostory. Čelem k západu, opřeni o hůl umiňujete si prodloužit nerušený požitek jich, zůstat venku do posledního akordu jemné té souhry zvuků, světla, barev a stínů.

Avšak dnes nemožno osamotit se na krkonošské pláni. Mladinký párek mihl se nad vámi a v laškovné honičce na lyžích zaletěl níž. Dvé švarných motýlů na sněhu! Kdo by jim zazlíval? Ženou se kolem a opodál dívku skácel nějaký zákeřný schod. V mžiku druh její zakrouživ obloukem klade se k ní. Neštěstí? Ale než úžas váš soustrastí se zakončí, zdvíhá se – ačkoli s námahou – maličká a líbá – miláčka. Potom s hlaholem zvonů z hloubi zněl s výše o závod jasný, veselý risus paschalis dvou šťastných duší, které dovedly učinit si krásu chvíle a místa nezapomenutelným. A nejen sobě, ale i mně, který nejsem závistivého srdce. V té chvíli dech věčného jara šel kolem i mnou, a oči mé od těch dvou lidí od růží na běli vděčně se upjaly k posledním paprskům západu.

Jaký rozdíl – včera večer v kuchyni v intimní společnosti tříčlenné rodiny Rennerovy a dnes uprostřed četné, hlučné společnosti v salonu hotelu! Oč včera bylo příjemnější naslouchat nenucenému vypravování domácí dcerky, a dnes ačkoli se týkalo jejich zkušeností z velkoměstského života, jen zdvořile hluše sedět při té dnešní všeobecné, více než hlasité zpovědi, kudy kdo šel dnes a kam půjde zítra. Což těm lidem nebolí nohy a ruce, anebo jsou ocelové, neumořitelné životní síly? Anebo se sem do horské výsosti dostali na saních, tažených koněm a lidmi? Cítíte se chvílemi až stísněni životem, který kypí kolem vás, a nejednou se od nich vzdálíte, abyste venku okoušeli nových dojmů, abyste vzali do srdce něco z majestátní řeči třpytivých hvězd v klidné noci na horské výši.

pokračování

Začarovaný les

Dokončení

Protože se sešeřilo, pomalu se vracela do zámku. Celou cestu myslela na stříbrný květ, ve kterém jí diamanty připadaly jako slzy. Hlavně jí nešlo do hlavy, proč ji dívka do podzemí zavedla, takže si nakonec pomyslela, že vše souvisí se zakletím celé rodiny pána zámku. Byla tak zamyšlená, že se ocitla v úplně jiné části zahrady, kde ještě nebyla. Došla k záhonu vzácných květin roztodivných tvarů a barev, ze kterých až oči přecházely a z jejich vůně byla úplně omámená. Sehnula se, aby k nim přivoněla, když uslyšela slabý hlásek: „Utrhni mě, vysvobodíš dívku z kašny, je to dcera pána hradu." Anička leknutím od záhonu odskočila, ale stále jí v uších zněl tajemný hlas. Nevěděla, co má dělat. Pán ji nabádal, aby nikdy žádný květ neutrhla a tady je to naopak! Jak tak stála, hlavičky květů se začaly sklánět k zemi jako když vadnou a Aničce se zdálo, že slyší tichý pláč. To ji přesvědčilo a květ, který ještě stál vzpřímeně, utrhla. Vtom se zablesklo a než Anička omdlela, uslyšela divoký smích! Když se probudila, byla v podzemní síni, kterou znala. Opět viděla stříbrný květ, ale co to? Diamanty, které dříve zářily barvami duhy, byly nyní černé a černé byly i špičky okvětních lístků všech ostatních květů. Vše bylo ponořeno do smutku. Anička zaplakala. Uvědomila si, že měla poslechnout pána a nic netrhat! V té chvíli ji nenapadlo, že to byl čaroděj, který ji čarami donutil nešťastný květ utrhnout! Co teď dělat, nevěděla.

Nevěděla ani, jak se odtud dostat. Nohy měla jako dřevěné, celá komnata byla v mlžném oparu a vše se vzdalovalo. Z mlhy vystoupila podivná postava, natáhla k ní ruku a Anička ji zcela bez vůle přijala. Najednou vše zmizelo a Anička stála u kašny. Kde ale byla socha dívky? Teď teprve si vyčítala, že květ utrhla! Opřela se o kašnu a plakala, až jí srdce usedalo, když uslyšela tichounký hlásek: „Neplač, Aničko, vše bude zase dobré. Teď ale pojď se mnou." Anička zvedla hlavu, ale nikoho neviděla. Jen slavíček modráček seděl na větvičce a kýval na ni.

Anička utřela slzy a šla za ním a došla na konec zahrady, kde byly ty nejstarší hradby. Místy už byly trochu pobořené, přesto ale člověk musel obdivovat stavitelský um dřívějších stavitelů, jak tak vysoké a široké hradby navázali na vysokou skálu. V hradbách byla malá branka a když ji Anička otevřela, dál se jít nedalo. Za ní byla skála! Tázavě se podívala na ptáčka. Ten se usadil na jednom z výstupků a švitořil a švitořil, jako by jí chtěl říct, ať jde blíž a dotkne se skály. Bylo jí to sice divné, ale nakonec skálu pohladila. Jakmile se jí dotkla, otevřela se, ale nebyla tam žádná komnata ani zahrada. Byla to veliká jeskyně, kde mimo krápníků stály sloupy různých tvarů i výšek, u každého sedátko a na něm soška. Některé byly dívky, ženy a starší dámy, na jiných chlapci, muži i důstojní pánové. Také stěny ji zaujaly. Leskly se na nich drahokamy a u každého hořel plamínek, takže jeskyně byla krásně osvětlená. Z jedné stěny prýštil pramínek průzračné vody, která stékala do malého jezírka.

Anička byla unešená a snad by se dívala dlouho a dlouho, kdyby ji ptáček nepostrčil. Šli dál do další sluje. Ta ale nebyla tak krásná. V jejím středu hořel veliký oheň, který osvětloval celou jeskyni a kolem seděli malí skřeti. Na vyvýšeném místě seděl čaroděj a usmíval se. To Aničku rozzlobilo. Vyčetla mu zlé skutky a žádala nápravu. Vrátit vše tak, jak to bylo dřív! Teď se čaroděj rozesmál naplno. Smál se a smál, až se za břicho popadal! Najednou přestal jako když utne! „Tak ty bys chtěla vše vrátit a všechny zachránit? A jak to chceš udělat? Jednoduché to není, to asi víš. A já to vrátit nechci. Byl jsem uražen a to se neodpouští! Snad kdyby sis mě chtěla vzít sama.!"

Teď se Anička začala bát. Vzít si čaroděje? Ani za nic! Ale jak pomoci, když neví, co má dělat! Čaroděj se pásl na jejím strachu a jen čekal, co na jeho návrh řekne. Anička se nadechla a povídá: „Víš ty co, čaroději? Sám víš, že by to byl nerovný sňatek. Proto jsem utekla do začarovaného lesa, abych takovému sňatku utekla. A tady by se to mělo opakovat? To nechci a neudělám. To raději zemřu! Jen mi řekni, jak mohu zachránit pánovu rodinu a já se o to pokusím. Když se mi to nepodaří, stejně musím umřít! Ale pořád to bude lepší než to, co navrhuješ! Škoda, že jsi zlý čaroděj. Kdybys ale kouzlo zrušil, všichni by ti byli vděční! Třeba by se vrátili i ti, co v tomhle lese zmizeli. Jsi čaroděj, v tvé moci to určitě je!"

Čaroděj se na Aničku chvíli nevěřícně díval, takže se zdálo, že by snad přece les odčaroval. Pak se ale ušklíbl a povídá: „To by bylo moc jednoduché a jak jsi řekla, jsem zlý čaroděj! Jsi tedy rozhodnutá podstoupit zkoušku? Ještě jednou tě upozorňuji! Opravdu jde o život. Skutečně to chceš udělat? Ale nemusíš. Když teď odejdeš, nic se nestane. Jsem překvapený tvou nebojácností, že i mě přišlo správné, aby ses pokusila o něco, co ne-

zvládli mnozí před tebou. A byli to muži! Tedy pojď. Bude to jeden jediný úkol!“

Aničce tlouklo srdce jako zvon. Čaroděj ji vzal za ruku a odvedl ji do síně se stříbrným květem. Když opět viděla všechny květy tak změněny, zalily se jí oči slzami. Čaroděj ji dovedl ke katafalku a řekl: „Abys zakletí zrušila, musíš teď zabít ptáčka a jeho krví pokapat stříbrný květ. Když to neuděláš, všichni zemřou a ty s nimi!“ Anička se lekla. Zabít ptáčka, který jí v tomto zakletém zámku zpříjemňoval život? Tvorečka tak krásného a jemného? To přece nemohu a ani to nedokážu! Ptáček přiletěl, sedl si vedle stříbrného květu a sklonil hlavičku, jakoby řekl: „Udělej to, zachráníš všechny a také sebe.“ Čaroděj řekl: „Rozhodla jsi!“ Zvedl ruce, ale než čarodějné gesto dokončil, Anička vzala ptáčka do dlaní a řekla: „Tedy zemřeme všichni“ a ptáčka políbila. Čaroděj zařval a proměnil se v prach.

V té chvíli zámek ožil a ožily i květiny v zahradách. Byli z nich opět lidé. Dívka vystoupila z kašny a zvedla klečící matku. Stříbrný květ – sestra krále a téměř nevěsta čaroděje a květ, který utrhla Anička byl bratr krále. Také král měl opět svoji podobu a přicházel k Aničce. Ta nevěděla, jak se stalo, že žije a že je kolem tolik lidí. Největším překvapením pro ni ale bylo, že se ocitla v objetí krásného mladého muže. Král k ní přistoupil, políbil ji na čelo a milými slovy děkoval za vysvobození všech. Při té příležitosti se jí zeptal, jestli by si chtěla vzít prince za manžela, vždyť ji celou dobu v podobě ptáčka miluje. Anička se jen červenala, ale že ptáčka měla ráda a princ se jí líbil, přikývla. Teprve teď začalo to pravé veselí a všichni se chtěli Aničky alespoň dotknout,

Ještě než zasedli k slavnostní tabuli, celá rodina ji ještě jednou odvedla do podzemí, do sloupové síně s jezírkem. Král řekl: „Aničko, ještě tě prosíme o jedno. Jedině ty můžeš zachránit zbytek naší rodiny a rodinu ženicha mé sestry. Když nás čaroděj zaklel, konaly se právě jejich zásnuby, takže zakletí propadli i oni. Čaroděj se pojistil. Kdyby se nás náhodou podařilo vysvobodit, chtěl mít jistotu, že stejně nebudeme šťastní, když velká část rodiny vysvobozena nebude. Což se mu povedlo. Pozapomněl ale, že všechna kouzla nejsou nic platné, když jde o lásku.

Anička odpověděla: „Ráda to udělám, ale nevím jak, v kouzlech se přece vůbec nevyznám! „Tohle je tvé poslední setkání s kouzly a všichni věříme, že to správné „kouzlo“ najdeš. My ti ale nesmíme nic prozradit, jinak by bylo vše marné a s konečnou platností bychom všichni i s tebou zahynuli“, řekl král. Anička zbledla. Co když nepozná, jak všechny vysvobodit? Co udělat, aby všichni ožili?

Když došli do jeskyně, všichni zůstali na kraji, jen princ ji vedl dál. Uprostřed ji políbil a vrátil se k ostatním. Anička bezradně stála na břehu jezírka a rozhlížela se kolem. Pro slzy neviděla. Šla tedy k pramínku, aby si umyla oči a obličej a také se napila. To ji trochu uklidnilo. Rozhlédla se kolem: „Tolik lidí bude muset zemřít, když nenajdu to správné kouzlo? Vždyť já přece lidi miluji a chci, aby žili! A miluji je dvojnásob, protože patří k rodině mého milovaného prince.“ Sklonila hlavu, ale hned ji zvedla, když uslyšela jásot mnoha lidí, kteří se v jeskyni najednou objevili. Ty tam byly sošky, jen a jen lidé, smáli se a plakali najednou samou radostí, že jsou vysvobození. Kletba byla zlomena a všichni se vraceli do zámku.

Jen Anička stála a plakala štěstím, že všichni žijí. Nevěděla ale, jak se to stalo. Princ ji odvedl do hodovní síně, kde už zavládla veselá nálada a jeden přípitek střídal druhý.

Po hostině Anička vyprávěla princi, proč šla do začarovaného lesa. Všichni byli zvědaví, co se jí stalo, že se tam nebála vstoupit. Také král poslouchal, protože vesnice, odkud Anička pocházela, patřila do jeho království. Nelíbilo se mu, že zlý člověk ovládal celé okolí a tak špatně s poddanými zacházel, že řekl: „Takový člověk musí být potrestán! Hned po oddavkách pojedeme k tvým rodičům a na něho se také podíváme!“

Zatím rodiče Aničku oplakávali jako mrtvou. Když v den svatby nevyšla z pokoje, věděli docela určitě, že utekla do začarovaného lesa. Raději volila smrt! Protože nepřišla na oddavky, poslal „ženich“ dráby pro rodiče a zavřel je do vězení s tím, že dokud se dcera nevrátí, zůstanou tam! S jistotou počítal, že je tam Anička nenechá, že se jen někde schovala.

Na zámku se mezitím konala svatba, vlastně dvě. Prince Petra s Aničkou a královy sestry. Když odeznělo posvatební veselí, nasedli král s královnou a novomanželi do kočárů a jeli za Aniččinými rodiči. To bylo pozdvižení na vsi, když se tam najednou objevilo tolik panstva a zbrojného lidu! Vždyť tam léta z vrchnosti nikdo nebyl! Marně ale hledala Anička rodiče. Soused prozradil, že je statkář dal zavřít, když Anička utekla. Hned se rozjeli ke statku bývalého ženicha. Ten, jak viděl královský kočár, hned vyběhl a klaněl se až k zemi. Král se ptal na rodiče Aničky. Sedlák odpověděl, že jsou zavření pro neposlušnost. A až se vrátí jejich dcera, dá ji zmrskat! Teď promluvila Anička: „Proč ji dáš zmrskat, co udělala?“ Sedlák Aničku nepoznal a povídá: „Královská výsosti, celá rodina mě urazila. Chtěl jsem si dceru vzít za ženu, pozvednout ji z chalupy k sobě na statek a ona utekla. Nikde jsme ji nenašli. Však až se vrátí, pozná, co to znamená mě urazit!“ Anička se zeptala: „Jak jsi se opovážil mě nutit, abych si tě vzala, ty zlý člověče?“ Než mohla pokračovat, sedlák řekl: „Ale výsosti, ne vás, ale ji jsem chtěl.“ Anička na to: „Mě jsi nutil do svatby s tebou! Já jsem Anička.“ Sedlák vytřeštil oči: „To není možná, jak by se tak ubohá holka dostala do královského kočáru? Však já jí ukážu! „Tak dost,“ zahřměl král! „Teď toho mám dost! Už nic nikomu neukážeš! Jak se opovažuješ jednat s mými poddanými jako otrokář? Hned se manželce mého syna omluvíš a okamžitě propustíš její rodiče!“ Teprve teď se sedlák lekl. Honem poslal pacholka, aby je hned přivedl před krále.

Když přicházeli, nikdo nechtěl věřit, že jsou to lidé v plné síle. Teď přicházeli dva lidé staří, zešedivělí, ve špinavých hadrech, kteří se sotva vlekli. Anička vyskočila z kočáru, běžela k nim a objímala je. Ti samým překvapením div neomdleli, když svou dceru konečně poznali! Vzala je k sobě do kočáru a odvezla na zámek, kde se v krátké době zotavili a radovali se z dceřina štěstí. Sedláka dal král spoutat a odvézt do vězení, kde musel konečně pořádně pracovat tak, že ho přešly i hloupé myšlenky!

Královská rodina konečně spokojeně žila a když se mladým manželům narodil syn a krátce po něm dceruška, nebrala radost všech konce. Král s královnou a Aniččini rodiče jim často vyprávěli o začarovaném lese, čarodějovi a modrém ptáčku.

Z. Strnádková

Statek Benecko s.r.o.

Hledá pracovníka na pozici:

TRAKTORISTA - OPRAVÁŘ

Osmihodinové pracovní směny

Po-pá, případně podle potřeby

150-160 Kč/hod.

Možnost ubytování.

POŽADAVKY:

Řidičský průkaz sk. **B + T**
Zkušenosti s opravou zemědělské techniky
Spolehlivost

Hledá pracovníka na pozici:

TRAKTORISTA - KRMIVÁŘ

Dva dny práce, dva dny volno, devítihodinové směny.
150-160 Kč/hod.

Možnost ubytování.

POŽADAVKY:

Řidičský průkaz sk. **B + T**
Kladný vztah ke zvířatům
Spolehlivost

Více informací na telefonu: **720 319 313**

NÁSTUP MOŽNÝ IHNED

Horní řada zleva: Jakub Kraus, Oldřich Čížek, Jan Kubát, Jiří Drábek, Tomáš Liškovec, Ondřej Kupkár, Jan Uličný, Miroslav Absolon, Jaroslav Kotouček
Dolní řada zleva: Roman Hron, Radek Tomáš, Martin Kotouček, Jiří Urbanec, Patrik Novák, Lukáš Forbelský, Volodymyr Lunha

9. liga – 2024–2025 – Rozpis zápasů

kolo	datum	čas	domácí	hosté
1.	18. 8.	17,00	TJ Sokol Horní Branná	**HSK Benecko**
2.	25. 8.	14,30	**HSK Benecko**	TJ Sokol Rovensko B
3.	30. 8.	17,00	TJ Poniklá	**HSK Benecko**
4.	8. 9.	14,30	**HSK Benecko**	Slavoj Kořenov/Desná B
5.	14. 9.	17,00	TJ Sokol Horka	**HSK Benecko**
6.	22. 9.	14,30	**HSK Benecko**	TJ Sokol Kruh/Semily C
7.	28. 9.	16,30	SF Studenec/D. Branná	**HSK Benecko**
8.	6. 10.	14,30	**HSK Benecko**	TJ Sokol Horní Branná
9.	12. 10.	16,00	TJ Sokol Víchová	**HSK Benecko**
10.	27. 10.	14,30	**HSK Benecko**	TJ Sokol Víchová
11.	13. 4.	17,00	TJ Sokol Rovensko B	**HSK Benecko**
12.	20. 4.	14,30	**HSK Benecko**	TJ Poniklá
13.	26. 4.	17,00	Slavoj Kořenov/Desná B	**HSK Benecko**
14.	4. 5.	14,30	**HSK Benecko**	TJ Sokol Horka
15.	10. 5.	14,00	TJ Sokol Kruh/Semily C	**HSK Benecko**
16.	18. 5.	14,30	**HSK Benecko**	SF Studenec/D. Branná

Poté následuje nadstavba